

2009 metai

LIETUVA!

TAVO VARDAS

MANO ŠIRDY!

Vilniaus Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūryba

Pilaitės „Poezijos pavasaris'2009“

skiriamas

Lietuvos vardo tūkstantmečiui

Pilaitės bendruomenė

Vilnius 2009

UDK 888.2 (082)

Li-147

Knygos sumanytoja Pilaitės bendruomenė

Sudarė Angelė Šarlauskienė

Lietuva! Tavo vardas mano širdy!

Leidiny s išleistas iš 2 % fizinių asmenų
pajamų ir asmeninių lėšų

Dėkojame už finansinę paramą leidiniui išleisti:

Virginijai Ivaškevičiūtei

Onai Danutei Žilienei

Pilaitėje rinktiems ir išrinktiems Seimo deputatams:

Danutei Bekintienei ir Pauliui Saudargui

ISBN 978-609-95075-0-7

© Pilaitės bendruomenė,
2009

© Pratarmė, Angelė
Šarlauskienė, 2009

© Viršelis, Vidos Pečiulytės,
Karolinos Biekšaitės-
Jezerskos kūriniai,
2009

PRATARMĖ

Poezijos pavasaris vienas iš išpūdingesnių renginių Lietuvoje. Šios šventės įkvėpėja Rašytojų sąjunga. Poezijos pavasaris rengiamas nuo 1965 metų. Jis jau 45-asis mūsų žemėje.

Pilaitės bendruomenė, nenorėdama likti nuošalyje šio išpūdingo renginio, nuo 2003 metų pavasario į Pilaitės mišką suburia poezijos mylėtojus. Ta proga nuo 2004 metų išleidžiamas šio jauniausio Vilniaus daugiabučių rajono gyventojų eilėraščių ir miniatiūrų rinkinys. Jau pasirodė keturi tokie „Pilaitės giesmininkų“ pavadinimu išėję rinkiniai. 2008 metais išleistas Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių leidinys „Skamba žodžiai prie Ažuolo seno“. 2009 metais Poezijos pavasaris Pilaitėje jau septintas. Jam išleistas ir šis Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūrybos rinkinys. Jis jau šeštas.

Kiekvienam kitoks Tūkstantmečio supratimas. Šis rinkinys skirtas Lietuvos vardo tūkstantmečiui. Tūkstantmetis kiekvieno mūsų supratime ir pajautime kitoks. Jau tūkstantis metų, kai 1009 metais Lietuvos vardas užfiksuotas Vokietijoje, Kvedlinburgo analuose. Daugeliui iš mūsų toks laiko tarpas gali atrodyti ne toks ir trumpas, kai žmogus, geriausiu atveju, išgyvena šimtą metų. Betgi amžiais gyvas žmogaus polėkis išsiaiškinti, kodėl aš gyvenu tokioje ir tokioje šalyje? tokiam ir tokiam tos šalies kampelyje? ir kokia mano būvimo jame prasmė? Apie tai ir šiame Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių leidinyje.

Teigiama, kad žodžiai tveria mūsų kasdienybę: dabartį ir ateitį. Tačiau net patys rūpestingiausiai parinkti ir išdėlioti žodžiai negali pretenduoti į tikslų mus supančios realybės aprašymą. Visai neseniai mokslininkai įrodyta, kad tiek mokslininkai, tiek menininkai, ketindami paaiškinti realybę, jos tiksliai nepaaiškina. Už tokį atradimą paskirta Nobelio premija.

Prikuriama galybė savosios vietos, tam tikrų įvykių ir reiškinių pasaulyje ir visatoje paaiškinimo variantų. Bet būti garantuotiems, kad būtent taip, o ne kitaip buvo prieš daugelį metų, kai mūsų nebuvo, negalima, kaip negalima patikrinti, ar iš tiesų taip buvo! Nežiūrint to, stengiamasi išsiaiškinti ir, regis, tam labiausiai tinka metaforų kalba. Veikiau ji padeda pajusti nei suprasti realybę. Taigi ir šiame rinkinyje, kaip ir ankstesniuose, tiesos apie gyvenimą, jo prasmę, vizijos, koks turėtų būti geriausias ir tiksliausias mus supančios ar trokštamos realybės variantas. Vienur tiesmukiškos įžvalgos, kitur sodrioje metaforų žolėje sunkiai nupasakojami deimantai. Pasitaiko, pavyksta nusigauti iki įsivaizduojamos tiesos varianto, bet jo užtvirtinimas, bene, sunkiausias dalykas. Jis nepatvarus, bemat išsikreipia. Labai dažnai ir iš tokio sekundėlę trukusio pirminio realybės supratimo nebe kažkas ir belieka. Dažnai iš jo gimsta kitoks supratimas. Pilaitės bendruomenė, susikūrusi 2002 metų vasarą, taip pat ieško geriausio ir idealiausiai realybę paaiškinančio supratimo. Ir vieną tokį ši bendruomenė laiko tvirtai prispaudusi, kad jis nenuskuostų į pakraštį, o būtų kuo tikriausiai įgyvendinamas. Ši bendruomenė siekia, kad netolimoje ateityje Pilaitė taptų stipriai žaliuojančiu ir jaukiu Vilniaus pakraščiu. Kad Pilaitėje prigytų šviesios gyventojų idėjos, kurios brandintų visiems skanų ir vienodai prieinamą kasdieninės gerovės derlių. Kad Pilaitėje viešpatautų ramybė, susiklausimas, pakanta kitaip maistančiam ir kitaip įsivaizduojančiam daugeliui reikšmingos realybės supratimą: gyvename protėvių prižiūrėtoje ir įvairiausiais būdais apgintoje ir mums išsaugotoje Lietuvos žemėje. Nors apie tą Tūkstantį metų, kai Lietuvos vardas pateko į Kvedlinburgo analus, ne ką daug ir ypatingo žinome, bet trokštame, kad po mūsų kiti iš kartos į kartą apie tokį ir ilgesnį laikotarpį perdavinėtų žinias įvairiausiais ir pačiais skirtingiausiais pavidalais. Tuomet nenutrūktų ir gyvuotų amžinoji oficialiai paviešinto ir pastoviai kuriamo Lietuvos vardo estafetė mūsų širdyse.

Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūryba. Šis leidinys ne daug kuo skiriasi nuo ankstesniųjų. Jame mes su savo meninėmis kasdienybės išvalgomis ir didžiųjų idealų paieškomis. Šiame eilių ir miniatiūrų rinkinyje netoli keturiasdešimties autorių, skirtingų pagal išsilavinimą, amžių, interesus, bet kuriančių, ieškančių ir atrandančių, ir, žinoma, savitai ir įdomiai skambančių. Labiau skiriasi tik šio leidinio parengimo aplinkybės. Krizė iš dalies neaplenkė ir Pilaitės bendruomenės sumanymo šiame naujausiame Vilniaus rajone deramai pažymėti Lietuvos vardo tūkstantmetį. Pabrangus leidybai, nebeužteko lėšų rinkiniui, kokį įsivaizdavome pradžioje, parengti. Kreipėmės į pilaitiškius, prašydami parenti, ir greta, nesvarbu, jei ir neparentų, kvietėme su kitais savo kūryba pasidalinti numatytame išleisti Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių rinkinyje, kuris jau pasidarė kaspavasarinis. Tokį kreipimąsi maloniai paplatino nuo 2006 metų Pilaitėje „Bažnyčios Tikėjimo žodis“ patalpose veikiančios Krikščionių mokyklos mokiniai. Jie gerai atliko savo darbą, todėl šiame Lietuvos vardo tūkstantmečiui skirtame leidinyje tiek daug debiutantų. Iš suaugusių: „Jūratė Bernotienė – Krikščionių mokyklos „Tikėjimo žodis“ direktorė. Eiliuoti pradėjo vaikystėje. Besimokant mokykloje susižavėjo netradicine eilėdara ir neįprastiniu eilių pateikimu. Kitoks jos kūrybos etapas prasidėjo, ėmus gilintis į tikėjimo klausimus. Jos kūryba atžymėta viename iš Poezijos pavasarių. Giedrė Vėžytė – Krikščionių mokyklos „Tikėjimo žodis“ pradinė klasių ir dailės mokytoja. Ji eiles pradėjo kurti studentaudama. Kartais savo eilėms sukuria ir muziką. Savo kūrybą yra skaičiusi bičiulių ir „Tikėjimo žodžio“ bendruomenės rate. Leidinyje debiutuoja ir Danutė Ona Žilienė, gimusi Trakų rajone, Semeliškių miestelyje, pedagogė (edukologijos daktarė), valgiusi lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos, direktoriaus pavaduotojos, užmokyklinių įstaigų pedagogikos docentės duonos. Rašo apie 50 metų, išleido 7 pedagogines knygas. Kūrybą spausdino įvairiuose respublikiniuose laikraščiuose ir žurnaluose. Bando sušildyti pedagogiką literatūriniais intarpais. Todėl O. D. Žilienės knygos – tai pedagogika su eseistikos, poezijos krislais. Ji dvidešimt metų Lietuvoje skleidžia humanistinės Valdorfo pedagogikos idėjas. Pastarąjį dešimtmetį redaguoja ir leidžia knygas. Debiutuoja Vilniaus universiteto Teisės fakulteto docentas Vaidotas Vaičaitis, eilėraščius pradėjęs rašyti vyresnėse klasėse. Anksčiau savo kūrybos nėra publikavęs. Leidinyje debiutuoja Mindaugas Peleckis – poetas, eseistas, vertėjas, muzikos tyrinėtojas. Gimė 1975 metais Šiauliuose, 1999 metais Vilniaus Universitete baigė žurnalistikos magistro studijas. Pirmieji eilėraščiai publikuoti 1984 metais. Šešių poezijos, miniatiūrų ir fantastikos knygų (1990–2007 metais) autorius. Nuo 2008 metų – Lietuvos Rašytojų sąjungos narys. Mūsų leidinyje debiutuoja ir Vilniaus universiteto pirmo kurso medicinos studentė Julija Lašinskaitė, kuri Pilaitėje mokėsi pradinėse klasėse, o vėliau Vilniaus jėzuitų gimnazijoje. Eiliuoti pradėjo besimokydama pradinėse klasėse. Kūryba dalinasi interneto svetainėse. Yra ne vieno jaunujų meninio žodžio konkurso dalyvė. Savo kūrybos dar nėra publikavusi. Iš jaunujų kūrėjų – moksleivių – leidinyje debiutuoja Krikščionių mokyklos moksleivės, penktokės: Danielė Puidokaitė, Kornelija Markevičiūtė, Kristina Markauskaitė; septintokės: Debora Nenartavičiūtė, Abigailė Nenartavičiūtė, Emilija Kalis; Pilaitės vidurinės mokyklos vyresniųjų klasių mokiniai: Aleksandras Bubnys (savo kūrybą pristato ir interneto svetainėje www.rašyk.lt) ir Rasa Germanavičiūtė. Debiutuoja (nežinoma, iš kurios Pilaitės vidurinės mokyklos) penktokė Justė Burokaitė. Bet jos perduotas išspausdinti eilėraštinis tikrai širdyje uždega žvaigždutes.“

Tęsiame jau anksčiau šiuose rinkiniuose debiutavusių moksleivių kūrybos pristatymą. Pilaitės vidurinės mokyklos mokinės, sesės Račkovskytės: ketvirtokė Augustina (laisvalaikiu mėgsta skaityti, gražiai piešia, lanko dailės būrelį, myli gamtą ir gyvūnus) ir penktokė Gabrielė (laisvalaikiu daug skaito, mokosi šiuolaikinių šokių) rašo eiles ir jas yra pateikusios ankstesniųjų metų „Pilaitės giesmininkų“ leidiniams. Šios mokyklos vienuoliktokės Lauros Bojarskytės pamėgtas žanras ir toliau miniatiūros. Neišsenka ir literatės,

eiliavimo laureatės Angelės Jonaitytės, kilusios iš Šiaulių, eilių, kurias sukūrė besimokydama vidurinėje mokykloje, skrynelė. Jos eilės anksčiau publikuotos Šiaulių miesto laikraštyje. Pernai metais tokiame leidinyje kaip šis debiutavusi būdama dešimtokė Mykolė Kasperavičiūtė, dabar vienuoliktokė, perėjusi mokyti į Gabijos gimnaziją iš Martyno Mažvydo mokyklos Pilaitėje, jau dalyvauja jaunųjų filofogų konkursuose. Tęsiame jos kūrybos pristatymą. Na, o kai kurie „Pilaitės giesmininkų“ ir šio rinkinio suaugę autoriai savo eiles jau yra publikavę krašto spaudoje ar paskleidę atskirais leidiniais. Eilėraščių rinkinius ar savo kūrybą tokiuose rinkiniuose yra publikavę Ingrida Čepatienė ir Antanas Sviderskas. Ingrida Čepatienė eiles pradėjo rašyti pradinėse klasėse, kuomet nupiešusi piešinėlį, tame pačiame lape jam sukurdavo tinkamą ketureilį. Rimtesnės eilės gimė vyresnėse klasėse. Ji laisvalaikiu dainuoja, kuria skiautinius interjerui pagyvinti. 2007 metų net dviem rinkiniais pasirodė visuomenės veikėjos, germanistės pedagogės Dalios Tarailienės eilės. Ji pradėjo kurti studijuodama Vilniaus universitete. Eilės skelbtos įvairiuose leidiniuose („Jaunimo gretos“, „Moksleivis“, „Atgimimas“, „Respublika“, taip pat ankstesniuose „Pilaitės giesmininkų“ rinkiniuose. Dalios Tarailienės eilėraštinis „Mano vardas – LIETUVA“ pasirinktas vietoje epigrafo. Įprastai tokiu eilėraščiu pasirenkamas tas, kuris labiausiai rezonuoja su leidinio ir Poezijos pavasario šventės tema.

Į Pilaitės kultūrinį gyvenimą aktyviai įsijungė 1997 metais į Lietuvą parvykusi gyventi politinė kalinė Karolina Biekšaitė-Jezerska, kuri eiles rašė ir tremtyje, ir svečioje šalyje – Ukrainoje, kurioje ilgai gyveno po tremties. Nepadeda plunksnos į šalį ir gyvendama Lietuvoje. Nors Karolina Biekšaitė-Jezerska yra garbaus amžiaus, Pilaitės bendruomenę ji pastoviai džiugina akvarele, pieštuku sukurtais darbais su skambiais poetiniais priedais. Kaip ir anksčiau, taip ir dabar, jos vienas iš tokių darbų pasirinktas šio rinkinio viršeliui. Šios autorės eilių užtektų tvirtam poezijos tomui, kuris tiktų serijoje „Gyvieji mūsų liaudies dainiai“.

Tęsiame pensininkės felčerės Danutės Makuškienės eilių pristatymą. Jos eilės labai nuoširdžios. Regis, meilė poetiniam žodžiui persidavė per kraują iš jos protėvių, kurie carų laikais už spaudos gimtąją kalbą platinimą buvo ištremiti į Sibirą.

Iš pašaukimo dirbanti Vilniaus universiteto bibliotekoje Lida Tamulevičienė eiles pradėjo rašyti besimokydama pradinėse klasėse. Jos skelbtos mokyklos sienlaikraštyje. Šios kūrėjos eilės visada stebina neįmantriais, bet netikėtais posūkiiais.

Tęsiame Vilniaus universitete veikusio fantastinės kūrybos klubo „Dorado“, įsisteigusio dar 1979 metais, buvusio jo nario, tikslųjų mokslų daktaro Jono Šarlausko miniatiūrų pristatymą.

Toliau pateikiamos Pilaitėje gyvenančios lenkų ir rusų kalba kuriančios Pagyvenusių žmonių dienos centro lankytojos Jadwigos Krysztul brandžias būtis išvalgas. Ši kartą jos rusų kalba.

Tęsiame bardų (bardas – dažniausiai poetas, kompozitorius ir atlikėjas viename asmenyje, tai yra pagal savo eiles kuriantis muziką ar jas dainuojantis žmogus) eilių pristatymą. Lituanisto, žurnalisto ir poeto Alberto Antanavičiaus, kuris vadinamas lietuviškuoju Šekspyru (šis jo kūrybinis vardas siejasi su bytnikų ir hipių poetų era Lietuvoje), ir kurio eilėms be jo muziką kuria ir profesionalai. Yra pasirodęs ne vienas muzikinis albumas, kuriame A. Antanavičius atlieka savo eiles pagal savo sukurtą muziką. Jo kūryba publikuota visuose ankstesniuose Pilaitėje Poezijos pavasariui skirtuose leidiniuose. Dailininkė-keramikė, pedagogė, psichologė, daugelio labdarinių projektų vykdytoja Vanda Sakalauskiene taip pat bardė. Ji rašo ir atlieka dainas, kurių

melodijas dažnai sugroja sūnus Jonas, profesionalus muzikas, išaugęs iki populiarios vokalo grupės „El fuego“ atlikėjų. Tęsiame Pilaitėje gyvenančios ir kuriančios paties garbiausio amžiaus tarp šio leidinio autorių Irenos Maculevič, gimusios 1923 metais Latvijoje, prie Daugpilio, dirbusios vokiečių kalbos mokytoja, eilių rusų kalba pristatymą. Kuria nuo jaunystės. Jos eiles spausdino Daugpilio miesto laikraštis. Paskutiniųjų metų I. Maciulevič eilės dažniausia religijos, amžinųjų vertybių motyvais, bet nesvetimas ir gamtos poetinis išaukštinimas. Neretai šios autorės eilės tampa giesmėmis pagal jos pačios sukurtą muziką vargonams, kurias pati atlieka dainuodama ir grodama. Irena Maciulevič virš dešimt metų vargonavo keliose katalikiškose bažnytelėse.

Eilėraščių vėl pateikė žurnalistas, rašytojas: keleto romanų ir apsakymų rinktinės autorius Algirdas Vaseris.

Į leidinį taip pat įtraukti rašytojos Onetos Lunskaivos poetiniai kūrinėliai.

Pateikiame Jurgio Veršausko, studijavusio Vilniaus Gedimino technikos universitete pramoninę ir civilinę statybą, o dabar fotografo, kuriančio prozą ir eiles, posmus.

Asta Bagdžiūnaitė, Vilniaus universiteto Ekonomikos fakulteto studentė, rašo, kai pajunta, jog negali nerašyti. Ji pradėjo kurti nuo paauglystės. Astos Bagdžiūnaitės kūryba šiame leidinyje skelbiama ketvirtą kartą. Josios eilių galima aptikti interneto svetainėje www.rašyk.lt.

Tampa tradicija leidinyje skelbti Pilaitės bičiulių kūrybą. Tęsiame Antano Viliaus Raupelio, dirbančio Vilniaus kolegijos Buivydiškių žemės ūkio studijų centre, folkloro ansamblio iš kaimyninių Buivydiškių „Verdenė“, palaikančio su Pilaitės bendruomene glaudžius kultūrinio ir pilietinio bendradarbiavimo ryšius, dalyvio eiles. Kūrėjas savo eiles yra skaitęs Pilaitės Poezijos pavasarių ir Pilaitės bendruomenės renginiuose.

Tęsiame Neringos Vaitkevičiūtės, gyvenančios Buivydiškėse, kilusios iš Kauno teisininkės, kuri pradėjo eiliuoti mokydamasi vyresnėse klasėse, kūrybos pristatymą. Jos eilės publikuotos KTU gimnazijos ir „Gyvųjų namų“ klubo Vilniuje almanachuose. Šios autorės eilės, virtę dainomis, pateko į šio klubo dainų albumą „Riedanti saulė“. Jos dažnai atliekamos šio kolektyvo susibūrimuose ir šventėse.

Dėkojame atsiliepusiems į kvietimą pateikti savo kūrybą šiam rinkiniui, o Krikščionių mokyklos mokiniams už tokios žinios platų pagarsinimą Pilaitėje.

Poezijos paukštė septintą kartą kviečiama nutūpti Pilaitės miške, prie svetingų Živilės ir Vytauto Dabriškų namų. Norėtusi, kad visi Pilaitės gyventojai pajustų, kad Ji tikrai dar kartą nutūpė Pilaitėje ir savo giesmėmis skelbia džiugią Lietuvos vardo tūkstantmečio naujieną.

dr. Angelė Šarlauskienė, Pilaitės kronikininkė

Vietoj epigrafo

Mano vardas - LIETUVA

Aš ateinu nuo klonių ir miškų,
Paežerių, nuo upių, jūros kranto.
Aš - iš visur. Aš - Lietuva esu.
Ir man mieliausias tiktai šitas vardas!
Štai, šitas drobės gabalėlis vaidilutės austas,
Šalia prisiūta kunigaikštienės suknius brokato skiautė.
O štai čia, ne šiaip praplėšta, tai kalaviju prarėžta.
Gal net iki pat mano širdies buvo kiršta...
Baltieji perlai aplink kaklą,
Tarsi sustingę motinų lietuvių ašaros.
O gintarų siūlelis, tartum vilties ir gyvasties grandelė.
Žiūriu, ana va, dar kišenėlė. Joje maldaknygė,
Ar net slapta lietuviška knygelė buvo patalpinta.
O prijuoste baltoji, iškaišyta!
Joje savo sūnelį ir dukrelę supdavau nuo ryto.
Skepetaitė nuo saulės ir darganos gyniausi,
Savo ilgąsias kaseles kavojau.
Kartais ir skrybėlaitę kaspinuotą valiūkiškai
Ant viršugalvio nešiojau.
O šis nudryžęs skvernas nuo kraujo patamsėjo,
Nuo savojo, širdies, ir nuo artimųjų nulašėjo.
Plazdena mano margas rūbas, kaip vėliava
Į žūtbutinę kovą iškelta,
Kaip ateities vilties plaštakė margasparnė nuplasnoja.
Kiekvienoj klostėje girdžiu dainelę skambant,
Ar švelnią pasaką prie snaudžiančio vaikelio,

Ar dar eilių skambių, sudėtų mylimam berneliui...
Į mano glėbį visi alei vieno sutilpti gali,
Ir liūdesy – paguodos, ir džiaugsme – atgaivos atranda.
Tai aš šį kraštą savimi išmaitinau, išpuoselėjau,
Kaip sugebėjau, – išsaugojau,
Gyvą lietuvišką žodį idėjau.
Esu laužta, klupdyta, vėl pasikėlus...
Net nežinau, kiek metų po pasaulį aš klajoju.
Vardu savuoju – Lietuva,
Aš visą Tūkstantmetį vadinau.
Didi esu ir duos Dievai,
Aš būsiu amžina!

Dalia TARAILIENĖ

MOKSLEIVIŲ ir MOKYTOJŲ KŪRYBA

Jūratė BERNOTIENĖ

(mokytoja)

Kasdien yra daugiau

Kasdien yra daugiau

nei bėgti.

Tai - sustoti;

Pašėlusiam tempe atrasti laiko pamąstyti,
pasimelst, pabūt su artimais.

Kasdien yra daugiau

nei juoktis,

tai - šypsotis;

Nes juokas džiugina tave, o šypsena,
kas žino, kiek ilgai pakels ir drąsins kita.

Kasdien yra daugiau

nei gauti, - duoti:

Švelnumą, šilumą, pagalbą, meilę.

Nes tik gavimo džiaugsmas trumpalaikis,

„pagal save“ ir „dėl manęs“.

KASDIEN yra daugiau.

Bet tai nelengva...

Tad gal pakaks ir tiek?

P.S. Dažniausiai žmogui atrodo, kad judėti yra daugiau bei svarbiau nei stovėti,

o gauti yra džiugiau nei neturėti, o juo labiau - prarasti. Šis eilėraštis -
tai bandymas

„Juk mes visi daug kur nusižengiame. Kas nusižengia žodžiu,

tas yra tobulas žmogus; jis sugeba pažaboti ir visą kūną.“

(Naujasis Testamentas, Jokūbo laiškas 3,2)

L
Y
G
Ž
A
L
I
O
Ž
A
I
B
O
Y
Ž
S
N
I
S
I
Ž
E
I
D
Ž
I
A
Ž
O
D
Ž
I
A
I

L
Y
G
Ž
A
L
I
O
Ž
A
I
B
O
Y
Ž
S
N
I
S
I
Ž
E
I
D
Ž
I
A
Ž
O
D
Ž
I
A
I

Tik kaip bebėgant pamatyti grožį Lietuvos, savos šeimos?

Deja, mes nepasikeičiam net tai supratę...

Laura BOJARSKYTĖ (11 klasė)

(miniatiūros)

Rausvai raudona

Turbūt teisingas buvo tasai Valančius - alkoholis nė vieno prie gero nepriveda. Pro duris įslenka skeletas, o tiksliau - svirduliuojanti moteriška figūra. Iki pasirodymo belikę šiek tiek daugiau nei pusvalandis. Įtampą, tvyrančią ore, užgožia pūkiniais kamuoliais virstantys cigarečių dūmai. Trumpam nusiaunu aukštakulnius ir stebiu, kaip makiažo meistrai pavėlavusios manekenės veide bando užmaskuoti praeitos nakties alkoholio ženklus.

Rikiuojamės. Aš pasirodau antruoju numeriu, gana ironiška, jei kalbėtume apie du žmones, sėdinčius salėje ir laukiančius, kol pražingsniuosis podiumu. Kraujo raudonumo lūpos ir juodos kaip anglis blakstienos puikiai atspindi mano vidinę būseną. Oskaras Vaildas yra pasakęs: „Itin ryškus makiažas ir nepakankamas kiekis drabužių ant kūno visuomet yra moters nevilties ženklas“. Jis tikrai labai gerai pažinojo moteris. O aš jau žengiu pirmą žingsnį. Tvirtai ir užtikrintai, grakščiomis kojomis liesdama plastikinę podiumo dangą, einu fotoaparatu blyksčių link. Visu kūnu jaučiu žvilgsnius, smingančius į mane lyg į tirpstančią ledo skulptūrą. Pozuoju ir mastau, kad pozuoti neabejotinai reiškia meluoti ir apsimetinėti. Prisipažįstu, neapgaudinėjama savęs, kad šie veiksmoždziai puikiai atspindi kelių pastarųjų mėnesių įvykius mano gyvenime. Plojimai po truputį tylą... Paskutinė poza, dirbtinis žvilgsnis ir aš jau už sniego baltumo užuolaidos. Staiga pribėga renginio koordinatorius ir suspaudžia savo nerangiame glėbyje. Sekundę tejuočiu cigarečių tvaiką ir girdžiu: „Pri-tren-kian-ti! Tu buvai pri-tren-kian-ti!...“ Po gausaus komplimentų lietaus nusiaunu batelius ir pakėlusį akis į veidrodį tariau sau: „Būti ištikimais ar nebūti - štai klausimas“. Tik po kelių sekundžių suprantu, jog maniškis toli gražu nėra lygiavertis legendiniam Hamleto klausimui, bet šiaip ar taip - visuotinis.

Aną penktadienį, kai iškrito pirmasis sniegas, žiūrėjome filmą su žmogumi, kuris dabar manęs laukia raudoname feraryje. Vakarą buvo gana prasmingas. Pūkinė antklodė, Bacardi kokteilis ir iki skausmo pažįstamo scenarijaus filmas - paskutinę valandėlę, kai moteris jau skuba į lėktuvą, pasirodo nevilties apimtas vyras, čiumpa ją į glėbį, bučiuoja, gražindamas į savo pasaulį, stebint atleidžiamai besišypsantiems oro linijų tarnautojams. Sumirga užrašas „Pabaiga“, žiūrovai su šypsena veide atsidūsta ir žino, kad ši pora gyvens ilgai ir laimingai. Deja, filmas baigiasi anksčiau nei prasideda tikrasis gyvenimas. O kas toliau? Toliau vedybos, virtuvė, vaikai, barniai, pirmasis meilužės laiškas, noras sukelti skandalą, pažadai, kad tai nebepasikartos, antrasis, jau kitos meilužės, laiškas, grasinimai išsiskirti, nepasitikėjimas, galiausiai trečiasis laiškas... Bet moteris jau ryžtasi tylėti, nes šį kartą jis gali pasakyti, kad jos nebemyli, ji laisva išeiti ir... Stop. Didelėje kaip kruizinis laivas rankinėje ieškau vibruojančio mobiliojo telefono. Dailiame ekrane puikuoja dar dailėsnis skambinančiojo vardas - Gintarytė. Taip taip, iš tiesų tai skambinantysis, o ne skambinančioji. Skambučio tikėjau, bet nelaukiau. Ne todėl, kad nenoriu, bet dėl to, kad jau leidžiuosi laiptais žemyn. Raudonojo ferario link. Telefonas vis dar įnirtingai vibruoja ir akimirka mano galvoje dingteli mintis sustoti, pakelti ragelį ir trumpam pradingti. Bet, deja, hamletiškas klausimas galvoje budina mano sąžinės jausmą ir aš leidžiu telefonui toliau netrukdomam vibruoti.

Pabundu nuo vyšnių skonio kavos aromato, dvelkiančio pieno tyrumu. Lėkštėje miniatiūriniai prancūziški pyragėliai su varškės kremu. O į mane žvelgia besišypsančios akys. Ant palangės savo didingumu puikuojasi baltažiedė orchidėja, mano manymu, pirқта tik širynt. Vienintelis žodis, kuris šiuo metu sukasi galvoje – idilė. Rytinis dušas pažadina ne tik mano kūną, bet ir mintis. Nesu ištikima net sau. Drabužinėje susirandu trumpą juodą suknelę ir aukščiausius aukštakulnius. Išeidama nerūpestingai susišukuoju plaukus, lūpas dažau besibaigiančiu raudonu lūpdažiu ir trumpam pasineriu į kvėpalų debesį. Šiltas mano vyro apkabinimas parodo, kad jis nenumano, jog šią popietę praleisiu visai ne savo modelių agentūroje. Jis padeda man apsivilkti žvilgančius audinės kailinius ir išlydi pro duris, linkėdamas geros dienos. Neįtikėtina ironija. O galvoje teskamba: „Kvėpuok... Ramiai kvėpuok ir šypsokis, mažoji melage“.

„Neištikima“ – ši Amerikos popdievaitės daina groja per nelemtą radiją mašinoje. O aš tikrų tikriausia šios dainos herojė. Sustoju, užsidegus raudonam šviesoforo signalui, ir vėl galvoju, ieškau mintyse kažko dvasingo. Nesuprantu, kodėl, užuot sudeginusi visą šią istoriją drauge su juodąja suknele ir tamsiąja savo gyvenimo puse, švariai nušluostau nuo jos dulkes ir puoselėju, maitindama ją bučiniiais, paliekančiais raudonus antspaudus. Kartais jaučiuosi žiauresnė net už pačią mados industriją.

Naktį praleidžiu ne namie. Prieš užmerkdama akis spėju konstatuoti, jog moterys nepamiršta nieko: jos prisimena kiekvieną bučinį, staigmeną, kiekvieną nusivylimą. Jos palengva užglaisto tuos prisiminimus ašaromis ir vakariniu makiažu, romantiškais filmais ir prakaitu sporto salėje, bet vis dėl to nieko neužmiršta. Tai kankinančiai nuostabi savybė. O ryte pabundu tuščioje lovoje. Iš virtuvės sklinda atšalusios kavos kvapas, susimaišęs su vyrišku kvėpalų dvelksmu. Savo „kruizinėje“ rankinėje susirandu imbierinį sausainį ir lėtai kramsnoju, kaip privalu manekenėms. Meluoju net sau. Nebebūti ledo skulptūra – didžiulis mano noras ir galvoje besivystančio grandiozinio plano dalis, o galbūt tik minties nuotrūpa. O dėdė Laikas bėga ir neatsigręžia. Praeis keli metai ir mano rusvas veidelis nebebus tinkamas nei komercinei melagių reklamai, nei plastikiniam podiumui, alsuojančiam netikrumu. Keistas jausmas užplūsta visą kūną. Prisipažįstu sau, kad visas mano gyvenimas yra neištikimybė. Kaip suprasti? Iš šono atrodo, jog podiumas tikrai pavydėtina svajonė, bet tai nebuvo mano noras, o apskritai, jei įgyvendinčiau tėvų svajonę, šiuo metu sėdėčiau jaukiame kabinete ir, ant recepto lapelio parašiusi keletą hieroglifų, sakyčiau: „Kitas!“. Ryškios gyvenimo vizijos neturėjau. Bet vienaip ar kitaip nebuvau ištikima sau, savo principams ir įsitikinimams. Užtat melas žengia koja kojon su manimi. Rankinėje ieškau dar vieno sausainio.

...Užverčiu paskutinį knygos puslapį kaip tik tada, kai mane pasikviečia visažistas. Ši vakarą žaižaruojanti, akinanti, briliantinė ir visaip kitaip blizganti drabužių kolekcija pasieks aristokračių riestomis nosytėmis akis ir gerokai paplonins jų vyrų pinigines. „Vienuolika minučių“ – istorija, kurią ką tik baigiau skaityti, daugeliu aspektų panaši į maniškę. „Visą gyvenimą meilę supratau kaip savanorišką vergiją. Ir klydau: vergija nėra meilė. Kas jaučiasi laisvas, myli iš visų jėgų. O kas myli iš visų jėgų, jaučiasi laisvas“, – Paulo Coelho savaip interpretuoja meilės ir laisvės sąvokas, paversdamas jas priklausomomis viena nuo kitos, pakeldamas iki debesų. Mano gyvenimiškoje interpretacijoje laisvė reiškia neištikimybę, o meilė... Meilė ir reiškia meilę.

Žengdama pirmąjį žingsnį podiumu svarstau, ar žmona laikoma idealia, jeigu jos vyras idealus. Gal ir taip, nesigilinsiu, bet šiaip ar taip, esu netipiškas egzempliorius. „Fruktas“, – dabar guviai tarstelėtų mano senelis. Mano psichoterapeutas sakydavo, jog vyro neištikimybė – nuotykis, o moters – nusivylimas (juk sakiau, kaip puikiai tasai Oskaras Vaildas moteris pažinojo, tiesiog permatė kiaurai) arba kerštas. Mano vyras niekada nėra manęs nuvylęs, be to, iš prigimties nesu kerštingas žmogus. Tiesiog kaip mielas, rausvas,

mažutėlis paršelis iš „Mikės Pūkuotuko“ vaikais išsprūdusi balionėlių – nesama svajonė. Galbūt reikia patirti kažką baisaus arba kažką tokio tikro, kad pabusčiau iš savo abejingumo sapno. Absoliuti aklavietė. Žengti žingsnį į naują pasaulį, nepažįstamą pasaulį – štai ko aš bijau. Beje, bijodama neapsakomai noriu imbierinių sausainukų...

Turbūt jau kokį tūkstantą kartą žengdama podiumu (šiandien visos mano mintys gerokai hiperbolizuotos) supratau, jog nėra nė menkiausios galimybės rasti salėje pažįstamą žvilgsnį, dėl to, kad esi akinamas įmantrių fotoaparatu blyksčių. Ši rytą pasibaigęs raudonasis lūpdažis ženklina naujo gyvenimo pradžia. ...Rasti kelią į Edeno sodą... Ar toks turėtų būti naujasis rausvojo paršelio tikslas?

Ne veltui eidama gatve buvau užklupta desperatiško noro ištrūkti iš minios gniaužtų ir sprukti kuo toliau nuo artėjančio pavasario, nes ne kartą įsitikinau, jog ateidamas jis drauge su savimi atsineša ne tik vyšnių žiedais kvepiantį orą, bet ir tuščios galvos sindromą, kuomet negali galvoti apie nieką daugiau, tik apie banalius dalykus. O galbūt noras pabėgti nebuvo toks jau nekaltas, juk tai mažų mažiausiai galėjo būti pretekstas prisiminti apie tave.

Pamenu, kaip nuo šios minties sulinko mano keliai ir kaip nepavykęs reklaminis triukas sugriuvo visi mano kruopščiai planuoti dienos darbai. Tu buvai kertinis mano gyvenimo akmuo, tad nenuostabu, kad išeidamas sukėlei tikrą Renesanso saulėlydį manyje. Padarei mano kasdienybę chaotišką ir palikai skausmu ir nusivylimu alsuojančius randus, kurių, deja, neužmaskuoja nei brangiausi lūpų dažai, nei pats tamsiausias nagų lakas. Įkvėpiau nuodėmingo pavasario oro, o atmintyje išsirikiavo stebuklingų akimirkų, praleistų su tavimi, kolekcija, kurios pabaigoje ženklas, skelbiantis apie prarastą rojų, apie utopiją, kuriai niekada iš tiesų nebebus lemta išsipildyti. Slėpdama paraudusias akis nuo pirmųjų saulės spindulių, mažiau, kad tokioms beviltiškomis mintims turėtų nebūti jokio loginio pagrindo, prabėgus tiek laiko po to, kai paskutinį kartą tave mačiau. Apgailėtina akimirka. Tu išėjai net neatsigręžęs, užsiveria durys su nuo senumo girgždančiais vyriais, ir lieku aš, klausydamasi, kaip tyla tavo žingsniai ir ant stalo lieka garuoti tiršta kakava. O vėliau viskas – kaip nesibaigianti stichinė nelaimė, apsigyvenusi manyje. Vėjas, glostydamas nuo darbo suskeldėjusius mano delnus, gražino į realybę, į tą gyvenimą, kurio, prieš sutikdama tave, troškau, puoselėjau jį, o dabar... Dabar man nebesvarbu. Tuščios galvos sindromas – tiesiausias kelias į ramias naktis ir neapsėstas mintis. Tas mintis, kurių nesi užvaldęs tu.

Kartais man atrodo, jog gyvenimas nėra itin dosnus, o likimas nelinkęs apdovanoti visų, kurie retkarčiais suglaudžia rankas maldai. Kartais suprantu, jog tas visas plikas skepticizmas, apgaubęs kasdienybę, isterija ar vis dažnesnė priklausomybė nuo streso gali būti įveikti vienu akimirksniu. Juk pasaulyje yra daug grožio. Ir dar daugiau laimės. Laimės, kurią iš tiesų galima išmokti susikurti. Tu man parodei, kad tam netgi nereikia milžiniškų pastangų. Tik noro. Ir begalinio tikėjimo. Ir dabar jaučiu dėkingumą už kiekvieną minutę, kuomet vietoj gerovės galiu rinktis galimybes, vietoj stiprybės – sunkumus, o vietoj turtų – rankas, kurios nebijo darbo. Ir taip kuriu laimę, kuria dalinuosi su tavimi ir kurios galbūt užtektų daugeliui, kad bent vieną akimirką akys atspindėtų ne dienos problemas, o žibuoklių mėlį ar į gimtinę parsikendantį

paukštį... Vis dėlto tu man nemelavai, nėra tiesos, kuri neturėtų savyje tamsos. Lygiai taip pat nėra laimės, kad ir kokią išpuoselėtą ją susikurtum, kuri neatneštų nors truputį kartėlio. Jau įsitikinau. Laimė trukdo kurti. Bet gal taip ir geriau. Juk „Carum, quad rarum“, – brangu tai, kas reta.

Aleksandras BUBNYS

(haiku)

Krenta karaliaus
karūna kopiant kažkur
ten, Karpatuose.

Žanui miegoti
neleidžia nuodėmingi
aistrų sūkuriai.

Žiemos vidury
ežero ledas skamba
tarsi muzika.

Nudraskė klevo
lapus – be gailesčio tas
niūrusis šiaurys.

Šešeri metai
sukako raudonskruostei
Dievo karvytei.

Ant kelmo stovi
Skarbonkė, švino šratais -
cha! - suvarpyta.

Į mane smalsiai
žvelgia juodas, medinis
katės totemas.

Ant užšalusio
Ežero čiuožinėja
Padūkė vaikai.

Verkia poetas -
dangoraižių džiunglėse
meilė išnyko. (šitas man labiausiai patinka.

Tu nepagausi
mano pilve skraidančių
drugelių niekad.

Kodėl dažaisi
savo blakstienas, juk jos
ir taip nuostabios?

Eureka! - šaukė
Einšteinas, kai suvokė
meilės didybę.

Aš atsistoju,
man atsistoja, o jums -

jau nebestovi.

Žodžiais taškosi
apsisnarglėjęs vaikas,
jaučiasi kietas.

Užsiklodami
samanomis šypsosi
maži bobausiai.

Raudonas vynas,
pelésinis sūris, va
štai jums ir krizė.

Rūmų intrigos,
saloniniai pokalbiai
jau vėmti verčia.

Indija dvelkia
nuo cinamono lazdelės,
kraštas pasaulio.

Arlekinas ir
mimas geria degtinę -
tai nedorėliai.

Balandžiai lesa
grūdus keistuolės delne,
gausiai apspitę.

Atskrido fėja
dantukų su maišeliu
pigių monetų.

Kosminis laivas
galaktikos prieangy
vejasi šviesą.

Pilna kartėlio
krūtinė senolio, jau
iškirto medžius.

Meilė ir mirtis
įkvepia kurti, tiesa -
man akivaizdi.

Indėnai rūko,
vizijos garuoja pro
skylę vigvamo.

Apšerkšnijusios
medžių viršūnės kartu
dusliai kosčioja.

Justė BUROKAITĖ (5 klasė)

Žvaigždutės

Mirga danguje žvaigždutės,
Ir geltonos ir mažutės.

Būna jų ir didelių,
Ir spalvotų, ir gražių!

Visos visos jos geltonos,
Visos visos jos raudonos,
Visos visos jos mažutės,
Nuostabios dangaus žvaigždutės!

Rasa GERMANAVIČIŪTĖ

Alchemija

Skambėjo mūsų mintys,
Norėjome viskuo dalintis,
Iš juodos spalvos išgauti balta,
Akmenis paversti auksu.
Žiūrėti viens į kita, juoktis,
Įsilipę į bala, draugiškai keiksnotis.
Nustumt svetimą nuo kalno mirčiai,
Pabėgt iš paskaitų vos atsiradus dingsčiai,
Stebėt, kaip gamtoj elgias žiogas,
Kaip katinas vartos – kaip pijokas.
Numirti viens kita apkabinę,
Kaip dūmas išrūkti į dangišką gimtinę.

Iš paukštės memuarų

Kiekviena rytą, tępdama močiutės skraistėn,
Surasdavau lašelį naujo, tyro duonos skonio,
To keisto saulės spindulio pavėsy,
Raukšles išryškinusio aplink močiutės lūpas.

Ji man mintis savąsias skaitė,
Apie anūkus, laiškus vartė,
Dar leido man nuskrįst jų aplankyti,
Savo čiulbesiu jų ilgesį išvyti.
Papasakot, deĵa, aš negalėĵau jai jau nieko,
Bet ne dėl, to kad jų kieme ųydėĵo jau alyvos
O tik dėl to,
Kad mano laimė, liūdesio giesme iš snapo neišskristų,
Gyvybės iš senolės neatimtų.

Paukštė

Aš patupdyčiaų paukštę ant mėnesienos,
Kad nutrauktų tylą begalinę,
Dovanotų giesmę tam herojui,
Kuris verkia ir visai nemiega.
Padovanotų liūdesį, nelaimės,
Bet tyrą meilės suvokimą,
Kad nuskraidintų į beribį miegą,
Suskaldytų ledus prieš ųiemą...
Padovanotų bučinį jam tyrą,
Svajones nutrauktų, troškimą tobulybės,
Ir ųodį „myliu“ išgiedotų,
Taip duotų mirštančiam stiprybės.

Angelė JONAITYTĖ (7 klasė)

Aš bėĵau basa -
Gėlės vyto po kojom.
O rankos - ieškoĵo ųakų.
Aš sustojau basa
Pamatyti iš tolo

Tavo laivo
Iš rūko bangų.

Bus vakaras vėlus.
Bus žodis pavėluotas.
Ir bus tiesa.
Tokia tiesa, pasenusi tiesa,
Kaip sensta vaiko žodis.
Bus vakaras vėlus.
Kūrensis židinyš iš ilgesio
Ir virs mėlynu nuo silpstančios
Vakaro nuotaikos.
Tamsės... tamsės... tamsės...
Ir stengsis
Į naktį būti panašus,
Kad žvaigždės jo naktį
Išvis nepastebėtų..

Į jus žiūriu,
Gyvenimo pėdos!
Tokios lengvos...
Besvorės...
Išnykstat laike.
Mano kojos pavargo.
Judesiai sulėtėjo.
Ir žingsniai sunkėja.
Žiūriu į jus,
Gyvenimo pėdos!

Tokios lengvos atrodot
Įveiktame Būties šlaite.
O žingsniai sunkūs.
Su rūko atodūsiu
Išnyksiu ir aš,
O po manęs be atodūσιο
Ir lengvos mano pėdos
Už dar neįveiktos
Būties šlaito.

Klykavo gervės aukštai virš galvos.
Pelkių ieškojo tyrom akimis.
Kelias tamsus - be lašelio šviesos.
Bėga takai eilėmis.

Gervės nutilo ir jų nematau.
Baltas dangus dar negreit suliepsnos.
Gervės paliko - sugrižt nevalios!
Vykimės jas iš paskos!

Minkštučiais,
Purienom nuklotais takeliais
Pavasaris žengia ramus.
Takeliai pavirs
Maištingiausiai upeliais -
Prabils išgiedrėjęs dangus.
Sustingusi beržo lieknutė šakelė
Žaliais žirginėliais mojuos.

Numiręs pasaulis atgyja iš juoko -
Diena nebelaukia aušros.

Padegęs medžių mišką
Jau vakaras liepsnom ištiško
Ant pienių lauko,
Ir niekas negesina miško...
Ir pleška mano mintys
Su samanom pūkinėm.
Anglėja sakiniai
Kaip bruknių šiltos kekės.
O miškas dega ir degina mane.
Žvėries išmintoj brydėj
Žiupsnelį pelenu -
Pilkų užgniaužtų žodžių -
Surado rytas,
Atgalios parklydęs.

Pasakykit, žmonės!
Kas gi atsitiko?
Rytą atsikėlus, -
Sielos nebeliko.
Liko ji miegoti?
Ar slapčia išėjo?
Kur dangum pakloti
Žemę pusto vėjai?

Skęsta laivas, -
Skylės neužlopomos.
Miršta žmogus,
Gyvybės kamuoliui,
Pribėgus galą.
Aš žmogus!
Noriu būti didelis.
Bet ŽEMĖ
Priima visokius.

Sninga liūdesiu,
Lyja skausmu.
Skausmo lašas
Greit širdį paliečia.
Aš pasilenkiu -
Gaivą renku,
Lapai tylumą
Gūdžią nušviečia.
Ir skubu aš surinkti lapus.
Prikabinti tvirtai
Prie šakelių.
O ruduo Rytuose,
Kai nubus.
Laiko pergale
Žemė ant kelių.

Tėvyne!
Myliu Tave,
Kaip išdžiūvusi upė.
Myliu Tave!
Tyra vandenį
Ir Prometėjo ugnį.
Myliu Tave!
Nei nuo pradžios.
Nei nuo galo.
Nuo paties vidurio.
Jei galima
Ir taip mylėti?

Mykolė KASPERAVIČIŪTĖ (11 klasė)

Akmeniniai sostai

Už akmens
Prie medinio didelio stalo
Aš matau
Susėda karaliai.

Bučinių
Ir nuglostytų pėdų
Kiek jų daug
Giesmes mano gieda.

Vakare
Kai mėnuliui nusilenks jie
Iškeliaus
Alyvų spalvos vėjais.

Už akmens

Prie medinio didelio stalo
Aš matau

Tuščios taurės karalių.

(Merkinė, Jonionių akmenys, 2008 09 22)

Apie karališkas kamanas

ateini seniai numiręs,
su galva, aptraukta rūku,
su puokšte baltų alyvų
ir pilnom akim degtukų

ateini ir vis juokiesi,
kamanas dar užsidedi,
Kažkas bėga, tu Kažką vejiesi,
uždusęs pulsą tikrini

-

ir taip kasnakt.
kiekvieną naktį ateini,
kiekvieną naktį kamanom kvepia -
kamanom
kanapėm
kamanom

ir tyli sienų mūrai,
tarytum dykumoj,
kai nieko nebeturi,
kai niekas nebeloja

kai kvapia juodas šienas

ir dvokia tos alyvos,
kai tu seniai numiręs,

tačiau šauki, kad gyvas

kai tu nemoki vogti,

bet balsą atimi, klyksma,

kai veidą atakuoja

didžiulės tavo viksvos

-

užsimerki,

bet vėl išoka

ir sukasi ratu,

spiralėm,

kai ausin prigludęs šniokšti:

ir aš,

ir tu.

abu mes

skausmo karaliai.

Apie tavo testamentą

girdėjau jau tavo maldas

testamentą skaitytą girdėjau

palieki man denį, koka, bures

tik kam tos burės, jei lieku be vėjo

Baladė apie toli

I.

Delnais paglostysiu plaukus,

Ir lūpom bučiuosiu varines akis,

Kodėl manęs nepalaukei,

Žadėjau sugrižt naktimis.

Pro kalnus regėk mano žvilgsnį
Ir upėse veidą matyk,
Kas kartą vos žengdamas žingsnį,
Tu mano žodžius prisimink:
,,Aš myliu tave ir džiaugiuosi,
Kad man visagalis esi,
Davei sparnų pradžiamokslį,
Rytais mano skrydžius stebi".

Aš alfa ir beta kentėsiu,
Kol per audrą griaudėsi tu,
Nuoga ant šakų išbudėsiu,
Pakolei nužengsi dangum.

Tau žolė prilipus prie lūpų,
Ji bučiuoja, kas buvo mano anksčiau,
Nejau pamiršai kaip rugpjūtį,
Dėl tavęs šermukšniu snigau?

Jei gali, medžiu pasivirtęs
Dar truputį šešėlį užmesk,
Į šakas tavas įsikibus,
Aš pabūsiu, kol žemė prikels.

Ir tylėsiu, kaip moku tylėti,
Per sapnus, per tavo stygas,
Aš matysiu, kaip švelniai iš lėto,
Tu skaitysi mano maldas.

Delnais paglostysiu plaukus

Ir lūpom bučiuosiu varines akis,
Kodėl manęs nepalaukei,
Žadėjau sugrižt naktimis.

II.

Delnais paglostei man plaukus
Ir lūpom bučiuoji varines akis,
Tavęs, mylima, neapleidau,
Apleido auksinė naktis.
Dar kartą pabūki iš naujo,
Legendom tave apipinsiu,
Mažytė esi šiam pasauly,
Bet jei tik gali - nepaliki.

Dėl tavęs istoriją tryniau
Ir krauju tavo kūną tapiau,
Vos pažvelgęs vandens mėlynėn,
Vėlei veidą šermukšnio matau.

Su kardu tave aš apginsiu
Nuo herojų tavų sukurtų
Ir prie priešo nukauto palinkęs,
Reikalausiu palikti laisvus.

Iš saulės atnešiu tau kryžių
Ir stogą padengsiu rytais,
Išėjęs dar kartą sugrišiu,
Kad žiemą pražystum žiedais.

Aš kalnus supilsiu akytus,

Ten smilgas pasėsiu su delnu,
Rudom marmurinėmis plytom
Statysiu pilis tau ant kalno.

Per stygas bėgiosiu, per vėją,
Tavęs, mylima, nerandu,
Sulaukęs vėlyvo rugsėjo,
Numirsiu be tavo delnų.

Delnais paglostei man plaukus
Ir lūpom bučiuoji varines akis,
Tavęs, mylima, neapleidau,
Apleido auksinė naktis.

Kasmet lyja ir noksta

čia nuolatos lyja.
sminga į žemę šimtai vandenių,
kol nelieka nė vieno sauso lopinėlio,
kol pirmo krikšto vanduo susimaišo
su paskutiniuotu patepimu,
lyja ant gatvių, lyja ant delnų,
ant tūkstančio žaibo sudegintų medžių lyja.
kartais čia atsiveria smegduobės.
tuomet pranyksta viskas, kas statyta,
kurta, kūrenta pavirsta malkom,
todėl čia kas rytą girdisi dejonės
ir maldos.
nes kieme vaikų neberanda.

tik akacija po mano langu
stovi ir glaudžia lietaus bijančius,
vaikų netekusius
ar krikšto vandenį prigėrusius.
nes už viršūnės jos kliūva debesys,
nes ant šakų sekmadieniais kariamasi.

Mylėsiu sodais

Alyva tavo parke žydėsiu,
Ant tako smėlėto mesiu šešėlį,
Tau praeinant tyliai šnarensiu,
Kad pažvelgtumei į mano mėlį.
Dobilu tavo pievoje augsiu,
Pro pušis tekančią saulę mylėsim,
Keturiomis lapais kedensiuos,
Kad nuskynęs laimę turėtum.
Serbento krūmu tavo sode sirpsiu,
Pirma vaisius subrandinsiu atšilus,
Kad nurinktum ir lūpose išstirpčiau
Ir apakčiau burnoje nurimus.

Pakeliu rankas į tavo būstą
savo girią sodinu
du šimtai sėklų prie palangių
ir dvidešimt ant langu.

mano girios aukštos
perkūnija vis talžo per naktį

per šakas, per kamienus
slenka, krenta mano girios
lyg pašovus paukštį,
lyg sužeidus vyrą,
kol lieki galiausiai vienas.

o kai paklysiu,
ar ateisi, sakyk, ar ieškosi
pliką galvą į varnėnų lizdą kišiu.
pakeliu rankas į tavo būstą
savo giria sodinu
du šimtai sėklų prie palangių
ir dvidešimt ant langų.

Pavargau, mano meile, pavargau

Pavargau, mano meile, pavargau,
jau tikriausiai mirsiu,
ir nors šimtajį kartą tau taip sakau,
tikrai tikrai, mieloji,

viskas.

Jau viskas: ir tavo drabužiai,
suknelės, plaukai,
tavo krūtinė ir akys bukos
man teprimena kaip seniai seniai
prašei parodyt, kaip moku gultis.

O kai parodžiau (tu gabi mokinė),
maniau, kad taip ir numirsim,

tai ko dabar sakai, kad pavargai,
kad kankinies,
ko plaukų neglostai savo pirštais?

Pavargau, mano meile, pavargau,
jau tikriausiai mirsiu,
ir nors šimtą kartą tau taip sakau,
tikrai tikrai, mieloji, viskas.

Su virve

Kažkoks keistas ir svetimas miestas
Aš matau pro langą pakabintas
Ir ilgiausią pirštą ištiesus
Pajunti stiklu - marmurinis.
Štai tu stovi priešais nuteistas,
Pats sau nuogas, virve prisirišęs,
Tau ant stalo atšalo jau maistas,
Nebijok, aš irgi pamišus,
tau padėsiu kibirą, sėskis,
Paguldysiu ant kartoninio stalo,
Kol gali, kol noriu, ilsėkis,
Paskiau krisim abu iki galo.
Kažkoks keistas ir svetimas miestas
Man išnyko su tavo bausme
Ir medinę kaladę palietus,
Mes abu pakarti virve ta pačia.

Tu būsi vienas belikęs
Tu būsi vienas belikęs,

Iš pat porytojaus dar gyvas,
Sužvarbęs, sulysęs, nuplikęs,
Bet laimė sutikti tau ryta.
Tu būsi vienas belikęs,
Atplaukęs Jamunos upe,
Prieš krioklį bejėgis paliktas.
Tu būsi vienas belikęs,
Nė kašnio burnoj neturėjęs.
Ir lūpas arčiau dar prikišus,
„Tu šventas esi“, - sušnibždėsiu

Emilija KALIS (7 klasė)

Lietuva

Lietuva maža, bet vieninga;
Kartais ji ir sumaištinga.
Bando ją visaip malšinti
Bet atsiranda, kam ją ginti.

Jeigu Lietuvą bandys vėl pulti,
Pasiryžę mes ir atsigulti.
Tad niekas jos neišsklaidys,
Nei pūgos, vėtros, nei karių būrys.

Kristina MARKAUSKAITĖ (5 klasė)

Lietuva

Lietuva - mūsų gimtinė.

Lietuva - mūsų namai.

Mes gyvensim joje

Ir kovosim už ją,

Kad išliktų laisva

Mūs brangi Lietuva!

Lietuva - Nemuno vingis.

Lietuva - žalieji miškai.

Lietuva - Neringos juosta.

Gintaro lašelis delne.

Kornelija MARKEVIČIŪTĖ (5 klasė)

Lietuva

Lietuva - tai mano gimtinė, tai mano namai,

Čia aš svajoju, mokausi mylėt ir augu,

Vaikystės juk tik čia mano takai.

Lietuva - tai žaliuojantis kraštas: girios, miškai ir laukai.

Matau paukščius pavasarį grįžtant į gimtajį lizdą,

Girdžiu vyturio giesmę padangėj kaip skamba gražiai.

Lietuva - tai mano tėvynė, tai mano namai.

Čia aš gimiau, čia gyvenu, čia augu,

Čia - Lietuvoj - prasideda mano keliai.

Abigailė NENARTAVIČIŪTĖ (7 klasė)

Lietuva lyg erelis

Lietuva - lyg narvelys

Uždarytas erelis.

Negali nei skristi į tolį,

Nei laisvai judėti.

Šis paukštelis privalo būti laisvas,

Turi daug skraidyti.

Jei greit neišsilaisvins,

Taps amžinai nemokantis sklandyti.

Ir štai išaušo naujas rytas,

Atėjo laisvės, išsivadavimo diena,

Kai narvas buvo į šipulius sudaužytas,

Erelis išskrido į laisvą pasaulį.

Debora NENARTAVIČIŪTĖ (5 klasė)

Lietuva!

Lietuva! Lietuva!

Tu man brangi.

Lietuva! Lietuva!

Tu man graži.

Graži -

Plačiais miškais.

Puiki -

Auksiniais laukais.

Žali kalnai čia

Kauburėliais stūkso,

Lygūs laukai

Margais žolynais pūpso.

Lietuva, esi viena!

Išliksi visad mano širdyje.

Vargų, kančių išvarginta buvai,

Dabar, tikiu, laisva tu amžinai.

Danielė PUIDOKAITĖ (5 klasė)

Lietuvėle, man brangi

Lietuva - tai mūsų džiaugsmas,

Lietuva - maža šalis,

Bet kokia jinaį didinga labai,

Jos turtinga praeitis.

Josios upės ir kalnai

Įstabiausi ežerai,

Džiugins sielas mūs.

Žadins meilę amžinai.

Lietuvėle, man brangi
Tu šalis labai graži!
Ir nėra kitų tokių,
Taip be galo mylimų.

Augustina RAČKOVSKYTĖ (4 klasė)

Angelai-tėveliai

Naktį sklando baltas ūkas;
Kas gi tai galėtų būti?
Gal tai pienės siųstas pūkas?
Gal - dangaus užpūstas rūkas?

Tik dabar aš supratau -
Tai juk Angelas dangaus;
Angelais užsimaskavę -
Meilės kupini Tėveliai.

Gabrielė RAČKOVSKYTĖ (5 klasė)

Katytė, vardu Pukytė

Katytė, vardu Pukytė -
Mūsų linksma mergytė.
Ji mėgsta lakti piena
Ir žaisti visą dieną.

Naktim prie kojų susisukęs
Užmiega pūkų kamuoliukas...

Ryte jis gaudo mano kojas...
Daug džiaugsmo Pukė dovanoja.

Princesė

Princesė auga rūmuos
Ir nieko jai netrūksta.
Net šunį ir katytę
Ji mato iš pat ryto.

Princesė turi viską...
Tu tapti ja gali.
Tai paprasta ir linksmu
Svajonę jei turi.

Giedrė VĖŽYTĖ (mokytoja)

Klajokliai debesys

Atsiveria man prieš akis
Beribiai dangaus mėliai
Ir saulės spindulių,
Tarsi šviesos strėlių,
Klajokliai debesys žeisti.
Žeisti,
Bet per padangę plačią skrieja
Savuos delnuos,
Malonės atgaiva
Nuo alinančių karščių nešini.
Žiūrėk -

Ir virs, kuris,
Tuoju iš dangaus aukštybių!
Suvilgys žemės veidą tyru lietumi.
Tekės upokšniais, veršis trykštančiais šaltiniais,
Glėbin didžiųjų vandenynų
Skubės su ilgesinga viltimi...

Su viltimi, jog vėl atlikę savo pašaukimą nesibaigiantį,
Skubėtų į gimtinę mėlyno dangaus,
Ten kur vis broliai debesys
Kedena savo purų rūbą,
Ten, kol likimas nepašauks
Kelionei naujai
Nusileisti iš žydrų platybių,
Iš aukščio kerinčiai svaigaus.

Tik prisiliesk

Tyla...

Ir begalinis nenumaldomas laukimas,
To dvelksmo dangiško gaivaus
Ir Tavo, Dieve, rankos
Taip meistriškai įgudusios prisilietimo
Prie mano sielos instrumento - lyros.

Tegul didingai requiem
Suskambusi giesmė,
Rasos gaiva,
Suaižėjusią dykumą širdies,
Pavers paguodos sodu,

Rojaus vieta,
Kur su Tavim sabatą švęst galėsiu
Šventumo gražumu Tavo gėrėsiuos.
O, Viešpatie Kūrėjau,
Tik prisiliesk prie mano sielos lyros.
Tik prisiliesk!..
Ir vėl skambės melodija tyra.

Tavam sode

Iš rūpesčių nakties,
Iš rūškano pasaulio srauto,
Žengiu į Tavo tyrą šviesą.
Kur ramuma alsuoja slėniai,
Kvepiantys gaivia vėsa,
Kur Tavo meilė džiaugsma,
Kaip aliejų ant galvos išlieja,
Kur vėl širdis, naujus sparnus įgijusi,
Virš aukščių kerinčių nuskrėja,
Kur mūsų širdys susilieja...
Gyvybe dvelkiančiam sode
Alsuoju, Jėzau, Tavo meile amžina.

SUAUGUSIŲ KŪRYBA

Albertas ANTANAVIČIUS

Iš ciklo „Pilaitės miško paukščiai“

Volungė

Jeigu tu negrįši,
volunge, gimtinėn,
kas gegužio naktį
man lig ryto gies?

kas virš upės sparną
tarp dviejų likimų -
tarsi tikrą tiltą -
be tavęs išties?

kas man skruostą glostys,
jei ne tavo plunksna,
krintanti į žemę
lyg rudens žvaigždė?

kas, jeigu ne tavo
geras šiltas žvilgsnis
man rymot ant lauko
juodalksniu padės?

Jei aš nerymosiu,
kas tavęs klausysis

gęstant saulės žvakei
už tamsių kalnų?

kas šnabždės per naktį
tau garsiau už žolę,
kad, kai tu negiedi,
aš - negyvenu?

O jei šiam pasauly
šitaip surėdyta -
ir mes - seniai, - kai dviese -
jau ne tik paukštis su medžiu,

tenedraško vėjai
mūsų laimės lizdo,
tenedrišta skirti
mylinčių širdžių - - -

Varnėnas

(Romui Zdanevičiui)

Paskutinis sodybos varnėnas
Pačiauškęs prie namų ir išskris
Kaip žmogus - dar stiprus, bet jau vienas -
Pro tik tam ir pravertas duris.

Sudejuos aklas skausmas nuo lovos...
Liūdna mums, nors aplink - tik savi;

Liūdna - lyg chrizantemą nupjovus,
O dažnai - ar dažniausiai - net dvi.

Paskutiniam sodybos varnėnui -
Tarsi maldai bekylant aukščiau -
Tik lovatiesėm išmuštos sienos
Bus gražesnės, nei buvo anksčiau...

Rudeniop skrendant paukščiui ir vyrui
Į skirtingas, bet aiškias šalis,
Kaimas plauks į egliaškių tylą -
Pro tik tam ir pravertas duris.

Reik užeit: vyras vienas o vienas,
Nors toks pilnas žmonių kambarys;
Reik pabūt - paskutinis varnėnas
Jau rytoj iš sodybos išskris...

Paskutiniam sodybos varnėnui -
Tarsi maldai bekylant aukščiau -
Tik lovatiesėm išmuštos sienos
Bus gražesnės, nei buvo anksčiau - - -
- - -

Gal kada - saulei gimstant ir tekant
Pro atvertas dangaus langines, -
Griš varnėnas ir vėl tarsi vakar
Man padės skint sodyboj vyšnias...

Pelédos akys

Mano akys - tai gyvos mintys -
Šoka, striksi lyg pievų žiogai;
Akyse man linksmi atsispindi
Du pūkų kamuoliukai - vaikai.

Linksmi, kad jie sveiki ir gražūs -
Visuomet ir visur su manim;
Linksmi, kad į mane panašūs -
Didelėm kaip lėkštės akim.

Pelédos akys - sutvertos mylėti,
Trumpam išlydėti ir šimtmetį laukt.
Pelédos akys - nemoka kalbėti,
Bet pasakyti išgali daug.

Mano akys - geltonos kaip vaškas,
Gilios, klampios - it eglės sakai;
Mano akys - tai taškas ir taškas -
Du liūdni, bet protingi taškai.

Liūdna, kai koks žmogus ar jo žodis
Žeidžia mano pelédžiukus, -
Nors... geriau jie patys dažniau šypsotųsi -
Prižiūrėdami savo vaikus.

Pelédos akys - sutvertos mylėti,
Trumpam išlydėti ir šimtmetį laukt.
Pelédos akys - nemoka kalbėti,
Bet pasako daug.

Kielė

(Paukščių tango)

Pasistiebus šiek tiek virš lango
Ir žemiau debesies ugnių -
Šoka kiemo kielė švelnų tango
Su didžiuoju girios geniu.

Apkabink, tu mane apkabink -
Mes ant lietvamzdžio šokam abu;
Šokam mudu pavasario link -
Virš namų ir žmonių galvų...

... o aukščiau - tarsi šviežias takas -
Debesis ir dangus gilės;
Genio margas aksomo frakas
Kaip žvaigždynas plevens virš kielės.

Apkabink, tu mane apkabink,
Margafraki didysis geny,
Iš visų tu mane pasirink, -
Kol dar esam laisvi ir jauni...

... o žemai - regis, tik minutėlei,
Žemė ims ir nušvis kaip ugnis!
Nesigąsdinkit - tai savo kielei
Dovanų neša žvaigždę genys.

Apkabink, tu mane apkabink, -

O po to - tegu būna, kas bus - - -

Šokant mudviem pavasario link,

Mums - be mūsų - tik jis ir svarbus - - -

- - -

Apkabink, tu mane apkabink, -

Aš kaip nuotaka tavo glėby - - -

Šokant mudviem pavasario link

Dar ir dar tu mane apkabink - - -

Asta BAGDŽIŪNAITĖ

Mano broli, mes vis dar be nieko

pasirišk rausvo šilko kaklaraištį

kur pasiuvom iš motinos kaspino

kur surišom iš tėvo virvagalio

pasirišk jį ant pagalio

„pasirišk rausvo šilko kaklaraištį“ - šaukiu. Tu gali būti pasipuošęs - su kaklaraiščiu, stilingas ir drąsus - su rausvu kaklaraiščiu, vertingas, nes nestokojantis, - su šilko kaklaraiščiu. Būk toks, koks visad norėjai būti. Toks, kaip kiti, kuriuos matei, kuriais grožėjaisi ir kurių gyvenimo pasieniais slankiojai, ginkluotas žiūronais ir kantrybe. Kad tik nepamestum jų iš akių. Jie tau atrodė turį pagrindo laimei. Aš sakiau, kad laimei nereikia pagrindo. Tu sakei, kad jie tikresni už tave patį.

Dar ir kitkuo neįprastas tavo kaklaraištis - jį surišom iš tėvo virvagalio. To paties, kurį motina užkišo giliai spinton. Kartu su kryžium, kabojusiu galvūgaly. Dabar ji niekad nesimeldžia. Sako „mama, aš būsiu ateistė, aš pati susikursiu savo tikėjimą“. O verkia tik kai neparnešam saldinių ir žaislų. Karštom ašarom ir raičiodamasi ant kilimo.

Tėvą jinai ir rado. Žiūrėjo tyli. Būtent iš tos jos tylos supratom. Mūsų namai gi visad būdavo pilni irzlaus klegesio, burnojimo, rankų, alkstančių švelnumo. Tėvas buvo pasiėmęs taburetę ir pasirinkęs netinkamą vietą. Kad visad sėsdami ant taburetės arba eidami per virtuvę prisimintumėm. Perkėlėm į virtuvę vištidę. Motina liepė. Tėvas visad kaltino ją nuspėjamumu, buvimu atversta knyga, kurios dėl to atverstumo ir nekyla noras skaityti. Dabar ji pasakė „neleisim išsipildyti jo žinojimui, kad bus nuolat prisimenamas“. Patys susispaudėm į kambarius. Mūsų sumažėjus, sienos tarsį pasislinko vienos nuo kitų, erdvės išsiplėtė.

Mes turim tokią praeitį, nuo kurios pasirišęs kaklaraištį nedingsi.
Neišsilaisvinsi iš savo gyvenimo. Pasirišk kaklaraištį ant pagalio. Kaip
kabindavo ryšelius su maistu prieš užsimesdami ant peties ir palikdami namus.
Ten jis tinka labiau. Mes vis tiek nebūsim tokie kaip tie, į kuriuos žiūrim.

išsirenk į kelionę per žvyra

žirgo žabtai žiežirbom žyra

susiverk savo daiktus ant smilgos

išsirenk tos rankovės per ilgos

Tu turi išeiti. Neatsisukdamas žingsniuoti žvyrkeliu. Palikti kaimą toli.
Grįžti po daugelio metų - nuplikęs, pasimetęs tarp savo raukšlių. Paimk arklį,
nepalik jo čia sutrūnyti, žiūrėk, seklios jo jėgos spurda sutelktos. Tu juk irgi
nori ne užgesti, o žirti žiežirbom. Neimk daug daiktų. Tu ir neturi jų daug, bet
imk dar mažiau. Per daug mūsų, kokie buvom anksčiau, yra į juos įsiėdę. Išsirenk
į kelią. Išsirenk, išsimaudyk, kvepėk. Ir eik drąsiai. Tarsi nebūtų nieko, ką
gaila palikti. Ir nieko, kas galėtų tave susigražinti. Bent jau mirusį - šūviu į
nugarą.

susitraukėm jau mes iki pustaškio

susiraitėm išdžiūvom vos pajudam

ir už žingsnio Jamaika ir Kupiškis

o atrodo toliau už gyvenimą

Tu negali čia likti. Mes per maži. Visos rankovės per ilgos. Galim būt sumindyti.
Bet negali ir išeiti. Žmonės kalba, kad visi atstumai mums tapo vienodi. Tiesa.
Visi - neišveikiami.

mūsų dievas išaugo iš grūdo

iš ausy susibėgusios sieros

greit į širdis jis mums nusigrūdo

bet sušalęs tenai neištvėrė

Prisimeni, kalbėjom apie dievus. Nusipiešėm tuziną gyvulių ir žmonių mišrūnų.
Sukarpėm, sudėjom kitokius. Pergrupavom galvas ir galūnes. Užrašėm naujus vardus.
Mūsų dievai keitėsi, sendavo, kursdavo. Nors išaugo visi iš to paties grūdo,
užvaldžiusio mūsų ausis, - mamos sakymo „sudėkit rankas, nugaros tiesiai, dievas
iš debesio žiūri“. Dievas mums atrodė pridžiūvęs prie to debesies, įkalinęs mus
gerume tuo nuolatiniu savo žiūrėjimu. Todėl įpratome ieškoti vietų, kur būtumėm
nematomi. Aludžių, skandinavų dūmuose. Į grindis įremtų žvilgsnių. Žmonių,
geriančių barų tamsą ir iškabų neoną. Žmonių, išklausančių ir iškart
išspjaunančių svetimą neviltį. Vasarų, plūduriuojančių miglose. Nenuostabu, kad
mūsų dievui tapo šalta ir nejauku - mūsų širdys nebuvo kūrenamos. Buvo nebegražu
į mus žiūrėti. Jis vis susipakuodavo daiktus ir išeidavo. Mes vis susirasdavom
baltų miltukų ir prisikviesdavom jį atgal. Tad kartą jis išėjo taip tyliai, kad
mes nepastebėjom. Jokių daiktų neėmė. Tada mes buvom vis dar truputį panašūs į
jį - irgi be nieko.

mano broli mes vis dar be nieko

pamiršti uždrausti surūšiuoti

kaip lélé tu po tankais man lieki

man per silpna galét jais važiuoti

Tu negali likti. Mes tokie pat kaip pradžioj - be nieko. Ir dar - per silpni viską kurti iš naujo. Mama norėjo mūsų abiejų vienodai. Ir laukė vienodai - nė kiek. Todėl buvom uždrausti. Tėvo buvom pamiršti, nes per mažai panašūs į jį. Visada girdėjom abejonę, kai kreipdavosi „sūnau“. Nuo pat pirmojo klyksmo tapom surūšiuoti: aš norėjau riedlenčių, motociklą ir skristi, tu - bent vaikščioti.

Taigi tu negali ir išeiti. Man reikėtų pabaigt mus abu. O tu per silpnas, kad priešintumeisi. Per silpnas turėti norą priešintis. Bet negaliu tavęs nudaigoti. Mano broli, geriau būtų, jei būtum ne šalia, o many - mano antroji, slepiama, pavargusi pusė. Tada niekaip negalėčiau tau pakenkti. Nes turėtum ne tik savo ligą, bet ir mano sveikumą. Dabar žinau, kad jau lauki pabaigos su tuščia sale ir be aplodismentų, o nebe antro veiksmo, kuris dar suteiktų galimybę padaryti taip, kad norėtum pakartoti. Mes niekaip nesunaikinsim savęs - tu nepajėgsi, aš neišdrįsiu. Nes neištverčiau jokio buvimo be tavęs - net tų sekundžių, kol suvaldyčiau rankų drebulį prieš tęsiant ir pakelčiau akis į debesis pasakyti „dabar jau žiūrėk“.

Liftas buvo šlykštus

Liftas buvo šlykštus. Bet supratau tai tik praėjus nemažam laiko tarpui, kai po kaklu nebežvilgėjo ašmenys. Šnopavimas į ausį nesiliovė - jis tykodavo manęs panyrant į miegą, apsupdavo, užgoždavo mano pačios širdį ir kvėpavimą. Rytais nebeatsiminiau, į kurią ausį jis iš tikrųjų šnopavo tada, kai nespėjau apžiūrėti pirmo gyvenime lifto. Bet to lifto nemėgau.

Paspaudi mygtuką ir lauki. Išskylant ankstesniems laukimams. Šilto viralo ir duonos. Kvepiančio bučinio mamos, besigražinančios prieš šeštadienio veidrodį. Ji vis dar naudodavosi liže ir močiutės prijuoste, tarsi nepajėgdama priimti savo amžiaus.

Lifte buvo kasrytinio šuns šlapimo ir visada vakarykštis laikraštis jam sugerti. Taip mes viena diena atsilikdavom nuo gyvenimo. Tarsi mūsų pasaulis būtų po vandeniu, o naujienos skęstų lėtai. Taip ir nesužinojau, ar šuo buvo senas ir ligotas, ar jaunas ir nelaikantis. Bet kokių atveju basam įlipti nebūtų taip malonu, kaip būdavo piemenėliams į karvašūdį. Ant sienos išraižytas intymus pasiūlymas ir telefono numeris. Bevardės merginos draugai, įamžinę savo nevykusias ir turbūt neįvykusias pergales. Mažai kas naudojosi liftu.

Nutariau, kad nelyginėmis mėnesio dienomis nesinaudosiu. Bet kartais norėdavau pamiršti – juk vis tik šešioliktas aukštas. Tad įlipdavau, stipriai užsimerkdavau, užsimerkdavau dar stipriau ir nekvėpuodama skaičiuodavau iki skrydžio. Mažas stačiakampis gretasienis išsitempdavo iki begalybės, iki palmėmis užsėtų lietuviškų arimų, iki trumpučiais havajietiškais sijonais vilkinčių juodukių gimtųjų kraštų, iki piramidėmis aptašyto Egipto. Iki krestelėjimo ir sustojimo. Šešioliktas.

Liftas buvo šlykštus. Ir liko. Net tada, kai įbetonavo naująjį ir juo ėmė naudotis visi. Važiuodavom po šešis, o kiti jau laukdavo. Važiuodavom ilgai ir aptarimui nebeužtekdavo permirkusių bulvaro žinių. Tyla slėgė. Raižinys ant sienos bluko nuo žvilgsnių. Durų atsidarymas išvaduodavo.

Iki kito karto.

Gydymas dykuma,

arba Nebemokame kentėti

Pasiimčiau tave į dykumas
nusivesčiau kur lūpos sukepa
vandenynų plačių ribėjimą
tau parodyčiau kaip palūkanas

pasiimčiau tave į dykumas
bet likai naktyje išsaugota
paromis mes prie lovos rymome
tu saldžiom iš puodynės saujomis

plis rūkai iš palomių kylantys
ketursienėj tyloj gailaujame
ir tuščiai jau gyvačių išmintys
kur pririnkom raiste giliajame

gydė siūlė smiltis nepaliestas
jūrų šėlsmo stumtas link ryto

maišė tamsų bežvaigždį nuovira
bet ir tas tavo nuomarin krito

dukra mes nebemokam tikėti
tu kaip mėnesio pilnatys dyli
o mums saulė akis išėdė
atšvaitai į oazes skyla

apgraibom nesulauksim vakaro
alkis mums jau apaugo gerkles
pūsime karštį taip ugnį pakuriam
dukra mes jau užsnūsime kelkis

Karolina BIEKŠAITĖ

Aš pasiilgau taip Tėvynės,
Tėvelio ir brangios mamos,
Mielų sesučių, - brolio
Ir balto beržo kvepiančios šakos.

Kur supynės..., supynės... balto beržo žaliuos.
Kvepiančios beržo kasų supynės,
Kur, kur jūs?!
Liko tik mirażas gražus...

O tu motinėle, motina sena,
Neliūdėk prie grotų -
Ašarų gana.
Gal praeis pro šalį

Daug dienelių, daug,
Bet ašai sugrišiu, -
Tu tikėk ir lauk!

Lietuva, tu visada mano širdyje esi gyva.
Pavasariais, žiemoj beviltėj
Ir artimiausia ir sava,
Vis nešanti man gerį, grožį, viltį.

Viltis tu mano ir garbė.
Idėja, laimės žvakė.
Skaisčiausioji, gražiausioji,
Be jokios nuodėmės,
Tėvynė mano Žydraakė!

Tie pilki grumsteliai tėviškė arimuos.
Tie žiedeliai baltieji soduose gegužio.
Šitie drobių raštai pievose ištiesti.
Šitie taikūs žmonės, šitos širdys geros:
Tai Tėvynė mano -
Mano Lietuva!

Tie laukų usnynai ir iškirsti sodai.
Tie langų kiaurymėm žvelgiantys namai.
Ir šiurpus urzgimas svetimų mašinų.
Svetimųjų riksmas, pančiuose daina.
Ar tai tu, Tėvyne, -
Mano Lietuva?

Pilaitė

Tu esi mano Pilaitė -

Pasaka, daina.

Tavimi didžiuojuosi aš

Ir tu man sava.

Nors upių nér tavyje plačių,

Nei kalnų aukštų...

Tad, kodėl už ką, Pilaite,

Taip tave myliu?!

Čia gimiau, čia užaugau.

Čia šiandien esu.

Čia kiekvienas medis kalba

Man žmogaus balsu.

Daug pasaulyje yra kraštų,

Nuostabių šalių,

Bet visų mieliausias man kampelis,

Tai, Pilaite, - Tu.

Tad mylėk, žmogau, Pilaite

Širdimi visa.

Kai Jai skaisčiai šviečia saulė,

Ar gili tamsa?

Mylėk visada!

Prisiminus Uralą

Kai vasaros kaitra ateina,
Ar ruduo auksinis,
Mintimis aš klaidžioju krašte,
Savam, gimtam – Tėvynėj.

O nesuprantama buvau,
Kai mano buities lyrą skaitei,
Nesupratai ir Tu
Mano minties rašytos.

Sakiau, kad posmai jau kiti.
Idėjos, raiškios, drąsios.
Buvai nustebęs, jog kryptis
Kitokia eilių mano.

Gi ne mylimoj Dzūkijoje rašiau!
Urale, kedrų girioj,
Kur buvau suprasta labiau
Tarpe draugų likimo!

Gal inspiracija dangaus,
Viltis nauja atėjo,
Tačiau ar laikas nepalauš
Ant kryžkelių tarp vėjų?

Bet nesvarbu, kas bus?
Ėjau, šalau, nepaisiau jokių sienų.
Astralinė mūs paslaptis yra,
Kaip gyvas mūsų Dievas!

Pas Jį einu...

Tikiu pilnai į ateitį žvaigždinė.

Menki liks tiktai žemiški vargai

Tėvo sode beribiam...

Vyturėli, mažytis paukšteli.

Tu prie lango grotų čiulbėk.

Tu atnešk man sparnelius pirmą gėlę,

O snapelius rytines rasas.

O, kad dar grįžtų tos pasakos šviesiaplaukės.

O, kad grįžtų kūdikiai lino akim.

Aš su jais dar išbėgčiau į lauką,

Kaip drugelis laisva ir laki.

Saulei leidžiantis auksą surinkčiau.

Nematyčiau akių mylimų.

Nematyčiau, kaip vergai palinksta,

Ir kaip miršta, miršta Ereliai kalnų.

Ingrida ČEPATIENĖ

Minčių sąvartynas

Mintys seka ir seka pulkais iš paskos,

Tarsi priešas į kampą užspaudžia,

Nors bandai tu jų perteklių mest iš galvos -

Pažabot „damas“ pastangos bergždžios.

Tu vis skirstai tvarkingai mintis į vietas,
Tarsi daiktus dedi į lentynas,
Bet šios „damos“ pasklinda į skirtingas puses...
Galvoje, kaip visad – savartynas!

Suprasti aš pradedu viena dabar –
Užvestam kūkury – tu sustoti turi...
Tačiau tai, kas atrodo visai paprastai,
Tai – tikra prabanga mūs kasdieniam kely...

O, paukšti,

O, paukšti, sakyk, kur skrendi,
Kodėl gi palieki mane?
Paimk, nusinešk su savim
Nors liūdesį, skausmą, kančias...

Elegija graužia mane
Tarytum slidi kirmėlė.
Padėk nugalabyti ją:
Pagauk, sukopok ir sulesk.

Jadwiga KRYSZTUL

Жарки

Так случилось в моей биографии, что судьба забросила меня в очень далекие края, почти что рядом с Байкалом, где "Плещут холодные волны", где течет могучая сибирская река Ангара, а именно: я приехала в город Братск, в совершенно новый город, построенный в связи с возникновением Братской ГЭС.

В молодые годы мы встречаемся с разными людьми, друзьями, приятелями, посещаем клубы, театры и даже "приватки". И вот однажды на вечеру с друзьями я

встретила человека из другого города. Мы познакомились и вскоре завязалась дружба, мы нашли много общего: любовь к искусству, литературе и к перемене мест, к турпоездам. Долго переписывались, а спустя некоторое время я очутилась в Сибири. Первое что увидела в окно иллюминатора – огромное водное пространство, занимающее большую территорию, и с высоты "птичьего полета" выглядело изумительно. Это было Братское море.

Позже я познакомилась с тайгой, настоящей, могучей. Лес стоял большущий, сосны гудели, прекрасные, высокие, тянувшиеся прямо к небу, а мы шли по скрипучему снегу, мороз трещал, мы спешили, пока светло устроить пикник в воскресный день, а градусов было за сорок. Праздник наш удался, мы развели костер и жарили картошку и согревались еще кое чем, т. к. иначе на морозе не устоять – замерзнешь. Картошка была очень горячая и вкусная, мы пританцовывая ели-пили у костра, пока было светло. А тайга шумела, настраивала на разные мысли: порой веселые, а порой и грустные. Мне все это было в диковинку: и тайга, и река, и ТЭС, и моя вспомогательная школа, где я работала воспитателем. Я впервые столкнулась с больными детьми. Работать было интересно, но не легко. Коллектив попался женский и трудный. А дети? А детки были очень отзывчивыми, добрыми, сердечными. Думаю, что в обычной школе таких и не встретить.

Прошла холодная и суровая зима, которая мне пришлась по душе, так как сухой и морозный климат был мне симпатичен, дышалось легко, только замерзали руки, ноги (колени) и лицо. И невольно вспоминались книги Джека Лондона о северном безмолвии.

И вот наступила весна, а за ней лето, вернее его начало, когда меня поджидало еще одно чудо природы: цветы жарки. Я впервые их увидела своими глазами, поле усеянное огненной красной, оранжевой, яркой, как пылающий костер, как огонь в печи. Мы с детьми пошли на прогулку, на природу и встретили эту красоту. Мне казалось, что почихает земля от цвета и яркости жарков. Мне казалось, что горит земля. Мы все разгорячились, покрылись румянцем, нам хотелось петь и танцевать среди жарков, а мне вспомнились строки Сергея Есенина:

Цветы мне говорят – прощай,

Головками склоняясь ниже.

Что я навеки не увижу,

Ее лицо и отчий край.

В этих словах была горькая истина. Вскоре мне пришлось уехать и проститься с цветами, природой, школой, большой любовью и с мечтой о счастье. Невольно вспомнились стихи Анны Ахматовой:

Брошена! Придуманное слово –

Разве я цветок или питье?

А глаза глядят уже сурово

В потемневшее трюмо.

Один цветок я засушила и привезла сюда. Он долго лежал в книге, иссохший, маленький, но попрежнему оранжевый, яркий, напоминающий мне те далекие сибирские годы.

Возвращалась домой в Вильнюс самолетом. Летела очень долго, а в голове у меня „стучали“ слова Анны Ахматовой:

Я пью за разоренный дом,
За злую жизнь мою,
За одиночество вдвоем
И за тебя я пью, -
За ложь меня предавших уст,
За мертвый холод глаз,
За то, что мир жесток и пуст,
За то, что Бог не спас!

А цветы жарки, думаю, и сейчас цветут и украшают суровую сибирскую землю.

Julija LAŠINSKAITĒ

Feniksas

Žaižaruoja ten toli,
kažkur nematomoj šaly,
užgesusios ugnies žarijos...

Jos pasišauks tave vardu
ir vos ateisi - puls kardu.
Numirsi.

Dar siela tavo bus gyva
ir žaižaruos užgesusioj ugnų.
Kaip žarija...

Lašas. Šalta.

Nėra tavęs

ir nebus.
Vėtra. Tyliai glosto.

Tai ne tu.

Aš būsiu.

Šaltyje.

Vėtroje.

Laše.

Tavęs nebus.

Melodija skambės.

Tik man.

Kur tu?

Ledo bučinys.

Švelnus, bet šaltas.

Tai ne tu.

Aš būsiu čia.

Tavęs nebus...

Kur tu?

Ruduo

Kai pakilo rudeninis vėjas,
atnešdamas debesis, pilkesnius
už verkiantį dangų,

Pakilo ir juodas pulkas varnų,
prasklendė pro kapinių medžius,
ramiai liepsnojančias ant kalno ugneles
ir pažadino miegančias vėles.

Jos lėtai ir negyvai judėjo tarp medžių,
ant kalno, ir užpūtė liepsnas, vieną po kitos.

Liko tik viena, maža - vėlės nematė...

Jos pakilo su varnom ir vėju,
tyliai baugiai kuždėjo kažką, ko

nieks negirdėjo...

Oras keistai kvėpėjo, vanduo iš pilkų debesų

ėmė leistis žemyn, po vieną, po du...

Ir netyčia, kol vėlės kuždėjo,

užgesino tą vieną

liepsną... Su vėju.

Nusileido rudeninis vėjas.

Nusileido varnos.

Ir vėlės

tyliai žemėj užmigo...

Tylu

Jau tylu... Nebesigirdi tavo balso aido

Tarp didelių įskaudintų kalnų.

Aš negirdžiu - tylu.

Nulėkęs tu kaip sakalas

Prie plaukiančių, minkštų,

Nutilusių baltučių debesų...

Nebegirdžiu aš nieko - tik krentu.

Žemyn, pro plaukiančius minkštus

Nutilusius baltučius debesų pūkus...

Žemyn, į kieta grubų glėbį

Tų didelių įskaudintų kalnų...

Tylu...

Tada...

Užkaitins ūkanotą žemę jau nauja ugnis,
o žmogus, sunykęs ką tik,
vėl užgims!

Ir tamsios naktys kils pro blankų rūką,
bijodamos iš pelenų pakilusio
paukštuko...

Išskleisi kupinus šviesos sparnus.
Ir kilsi.

Ir horizonte, virš klaikios tamsos, nuskriesi,
skleisdamas tikėjimą ir viltį...

Pasakiškas pavasaris

Suvirpėjo plaštakės sparnai
ir kvėpėjo balti jazminai.
Atpūtė vėjas pavasarį!
Pasaka...

Gaivus pavasaris

Įkvėpk gaivaus pavasariško oro
Ir pasinerk į tulpių jūrą...
Tegu širdis kaip devynbalsė gieda

Ir džiaugias tuo, kas džiugina šiandieną!

Vienišas pavasaris

Sušlapo batai, nes tirpsta sniegas.

Lauke taip kvepia, o aš vis vienas.

Jau žydi tulpės, bet kas man darbo,

Jei nemyliu aš nieko ir nesaugau...

Atleisk

(miniatiūra)

Koks jis nelaimingas! Kiekvieną dieną kenčia baisius vėjus ir šaltį, sklindantį nuo praviro lango. Neduoda jam, vargšeliui, ramybės ir kompiuteris, leisdamas įvairius garsus ir, aišku, radiaciją, o naudos jokios neduodamas. Neduoda niekas jam, kankiniui, vandens ir šilumos. Nieks nepaglosto, nepriglaudžia prie širdies, nepabučiuoja. Jis tik ištisas dienas tyli, užslėpdamas begalines kančias savo užgrūdintame kūne. Jis ima taupyti vandenį, nenorėdamas mirti atėjus juodoms dienoms, kai net lašelis lietaus į žemę nebenukris, kai to lašelio jis nebegalės pagauti. Kaupia jį sau pačiam, nes kas gi juo pasirūpins, kas gi jį gelbės? Niekas, jei ne jis pats... Taip ir gyvena jis, turėdamas aišką tikslą, siekdamas išgyventi kuo ilgiau... Išgyventi kuo ilgiau ant mano palangės.

Deja, jam nepavyko. O, atleisk man, vargšas kaktuse!

Oneta LUNSKAJA

Auksinis takas liejasi pagunda.

Auksiniai vyturiai virš žemės pasikėlę.

Einu nubudusi į saulės vėją.

Ir ilgesy regiu visus išėjusius.

Koks skausmas kausto suodina krūtinę.

Kam tarnavau gyvendamas aš žemėje?

Atsakymo nėra.

Tik tai audra ledinė pakloja po manim

Sidabro taką.

Jis toks slydus, permatomas...
Bet iki skausmo savas.
Ir tarsi gyvenimas kartus,
Kurio nevertinau ir dalinau kvailai.
Lyg būtų jis ne kraujas, - pelenai...
Palikę po naktinio laužo...
Auksinis takas liejasi pagunda.
Pražįsta toliuos jis sapnų miškais.
Išėjęs iš gyvenimo į tundrą
Ilgiuos gyvenimo,
Kurio labai mažai.

Galbūt viską žinau,
Kas dar bus?
Kas nutiks?
Kai manęs nebeliks?
Kai auksiniai kalnai
Nusileis ant delnų.
Sidabriniai laukai
Pasikels link dausų.
Lauksiu Jo iš dangaus
Pasirodančio čia.
Nežinodamas:
Jis paslapčių paslaptis
Apsireiškianti čia:
Širdyje nejučia.

**Pamirštos sermėgos dovanos:
Pasirinktinai vienam iš Castor&Pollux dvynių**

Mano meilės sparnai
Nusileido ant žemės.
Apkabino laukus.
Apžiūrėjo takus.
Pilkas rodosi mano
Buvęs gyvenimas.
Pilkas šiandien virš miesto
Visas dangus.
Nepraskries jau šiandieną
Angelo sparnas.
Nenuties virš manęs
Auksinės šviesos.
Bus jis toks
Nepamainomai pilkas, ne varnas:
Gaudžiantis varpas
Iš širdies užmirštos tylumos.
Iš manęs į šalis
Kaip užvirintas karštis
Skleidžiasi

Perkepusi

Džiaugsmo

Simfonija TAU:

Prarastasis mano

Spindinčių raštų

Sermėgos bičiuli!

Palįsk po ją.

Pasišildyk!

Ir prisimink: kas buvai?
kas esi? ir kas būsi?

Kai po ta mūsų visų pamėgta SERMĖGA
Nė vieno mūsų nebebus.

Šilkinis bučinys ant stiklo mirga.

Apakintas pasaulis šoviniais.

Kas ant dangaus save šiandien

Šešėliais virpina?

Kas virpesingą šiandien mirtin

Be skrupulų nuleis?

Tada rašeivos kvies į šermenis nukautojo.

Ugningi žodžiai vainikus atstos.

Portaluose už centą pasiskolintą iš ubago

Plati žinutė bolding žodžiais subujos.

Pavargus nuo gyvenimo redaktorė

Užseivins ją ateinančioms kartoms.

Ji bus klavišais kuriamas atraktorius -

Žinių bendruomenės išnyrantis akmuo.

Klajos akmuo po sutemas vitrinų,

Ieškos naujai naivios šviežios aukos,

Kuri po tankų atmosferos šleikštulį klajotų

Ieškodama ir ji naujos aukos.

Šilkinis bučinys už lango gęsta.

Dangaus neliko - liko vitrina.

Už jos labai viliojanti ir gundanti

Penkis kartus iščiulpta citrina.

Ar ką gražaus padovanosite

Grožybių išsiilgusiai dievaitei?

Kur rožės ir šampanas?

Kur eilės ir romanai?

Gal padovanosite

Vien nuogą supratimą? -

Praėjo dovanų sezonas.

Pabūk gyvenimo druska

Grūdus, kuriuos pasodinau,

Išaugo į auksinę duoną.

Paguodai sukrauti aruodai.

Atverki svirno tu duris.

Ten tavo žemės sūkurys:

Dangus ir pievos.

Paukščiai gieda.

Jie sveikina tave įeinanti

Į didį laimės svirną.

Jame gyvenimo druska

Į tavo delnus teka.

Ji virsta dangiška šneka:

Ar atpažįsti savo šaką?

Ant jos sukrautas tu buvai.

Į žiedą puikų pavirtai.

Iš jo žengi į naują būtį.

Leisk prisiliesti prie Tavęs.

Leisk palytėti Tavo būtį.

Pabūk gyvenimo druska

Ir dėl savęs truputį!

Pasauli! Atsibusk!
Tu išprotėjęs!
Pakilę vėjai
Neša mirštančias mintis.
Nebūsi, Tu, daugiau
Čionai atėjęs.
Nebūsi, Tu,
Didžioji žemės ateitis.
Tave norės užpūsti
Mito paukščiai...
Įmint į praeitį
Kaip pėdą šerno drūto.
Kad niekada Tavęs
Istorijoje nebūtų.
Kaip kvailio,
Kertančio šaknis
Nuo amžino kamieno,
Pamiršus vieną:
Buvo lemta būti
Daugiau nei davė
Ponas Dievas.

Pasaulis gražus -
Skleidžias gėlės po langu.
Debesėlis skaidrus
Rėžia dievišką dangų.
Pažadėjęs laukams
Sodriai derantį lietų, -

Kad Tėvynės laukai
Jums Tiesa užderėtų.
Nuvilnytų širdy
Paukštužėliais su giesme,
Kad kely amžinam
Milžiniais atsitiestumėt!
Pasaulis gražus,
Bet gražesnis jis būtų,
Jeigu, tu žmogau,
ŽMOGUMI dar pabūtum!

Tylu ir šviežu:
Nusivežiau vėją.
Ramos šviesos aptemdė
Rytmetines šviesas.
Regis, eina kažkas
Paskelbt: „Išprotėjau!“,
Bet priėjęs arčiau
Vėl nuleidžia rankas.
Žodžiai skabo aukštai
Pakalnučių ražieną.
Kojos basos - joms eiti
Per dangų slidu.
Vakar aš čia buvau
Etatu tik vežėjo.
O ši kartą jau pats
Stotyse suklumpu.

Gal užteks man dainuoti
Gyvenimą skambu?..

Skambesy-butely

Nė lašelio vandens.

Tyloje aš regiu

Vėl gyvenimą brangu,

Ir bijau, vėl bijau

Aš auksinio rudens.

Tu esi gražus pasauli!

Tarsi gimtas kraštas.

Atveri gyvenimui kelius.

Būsiu aš ugingas sielos raštas.

Būsiu aš tas žydras ilgesio dangus.

Tu užversi galvą į platybę blausia.

Plauks į sielą žodžių vingrūs sopuliai.

Pagimdys dar kartą žvilgančią nuogybę.

Būsi pats - valdingi žemės virpesiai.

Plaukia mano žodžiai -

Tavo sielą šildo.

Mintys gaubia kūną,

Vilgo lūpas tau.

Noriu atsiverti -

Meilė kūną dilgo:

Tai šventa palaima

ŽEMEI, ŽMOGUI, SAU!

Tūkstantmečio LIETUVA

O kaip jauku

TAVE turėt širdy!

Nubėgo lietūs -

Žemę išskalavo.

Kokia tu, ŽEME,

Man graži esi.

Žinau:

Buvai, esi ir būsi

Mano.

Nerieksiu aš TAVES

Peiliu.

Netepsiu ant TAVES

Aš šaukštą sviesto.

TAVE tik gimusią

Regiu.

Žvilgsniu naujagimio

Paliestą.

O kaip jauku

TAVE turėt širdy!

Ištiestas delnas -

Vandenys ant delno.

Jų gelmėse

Tave savim regiu

Ir visą į save

Laukais sukraunu.

Ištirpo žvilgsnis -

Nereikės žiūrėt!

Širdis sustojo,
Kad TAVE girdētu
Ir savimi TAVE
Užlietu,
Ir padékotu,
Kad TOKIA ESI -
Už ta būvimo
Sodru LIETU!

Irena MACULEVIČ

Гори мой Свет!

Гори мой Свет сотними свечами,
Чтобы вокруг всем было светло.
Наполни жизнь добрыми делами,
Чтобы на свете всем было тепло.

Гори мой Свет пламенем священным
В душе моей кроткой, искренной.
Так навсегда будешь всесильным,
Указывая путь жизни земной.

Гори мой Свет, Свет не угасая,
Огнем Любви и творения.
Дай мне трудиться, рук не опуская,
Чтоб увидеть, Господи, Тебя.

Любовь Христа

Христа любовь большая радость.
Он жаждает нашей любви.
Он наша жизнь и беспредельная радость.
Его Любовь в нашей любви.

Любовь Христа чиста, открыта
Для всех людей любой страны.
Она божественная и свята.
Там откровения для нас даны.

Как надо жить, какой дорогой
Можно придти на пир к Отцу,
Святой Любовью бескорыстной
Готовы жизнь отдать Творцу.

Не грусти

Когда на сердце грусть, тревога,
Ты не печалься, ведь с нами Бог.
Никто на свете не имеет столько блага,
Как только Бог, к Нему много дорог.

Бог Всевышний, Безграничный.
К Нему всем сердцем обратись,
И верь, и верь ты не единый,
Кто был спасен, только молись.

Молись всем сердцем уповая,
Что не останешься в беде.
Мы даже сами глубоко не понимая
Приобретаем исцеление в тайнственной беседе.

Прекрасная природа

Вновь сижу я в маленькой беседке
Среди прекрасных сосен и берез.
Под куполом высоким в блеске
От солнечных лучей без слез.

На сердце радость нежно расцветает
От ласковой и милой красоты.
Природа стойко охраняет
Добрых людей от суеты.

Прохладный ветерок неторопливо
Кольшет ветки песенкой простой.
Растите стройно, величаво,
С низким поклоном, добротой!

И мы все люди на земной планете
Будем жить с любовью в нашем сердце
Спокойно, мирно все на свете
И добры как наше солнце.

Danutė MAKUŠKIENĖ

Sausio 13-oji

Prie bokšto jaunystės

Dainos skambėjo

Ir laisvės laužas

Jau liepsnojo.

Kažkas Dievui, Marijai

Giesmę sugiedojo.

Bet blogis gatvėmis

Jau šliaužė,

Ne kartą laisvę

Mus paminęs,

Jis tankais režėsi

Į minią.

Dangus ir

Žemė suvaitojo,

Kai krito

Daugel mūsų brolių.

Tėviškės pievos

Palaimintos pievos

Ir žydinčios gėlės.

Žemuogių rausvumas,

Čiobrelių melsvumas.

Ir gėlių kvapas -
Jis taip svaigina.
O vėjas, o vėjas -
Jis net sielą gaivina.

Brendu aš per pievą
Ir Dievui dėkoju
Už vieversio giesmę,
Dangaus žydrumą
Ir pievoms
Aš savo dainą aukoju.

Vilniui

Senasis Vilniau,
Mūsų didvyri,
Tavo bažnyčių bokštai
Į dangų iškilę.

Prieš šimtus metų
Žyniai Gediminui išpranašavo
Įkurti miestą
Valstybėje nuo seno.

Nors daug Tu patyrei
Ir daug iškentėjai,
Bet Tu vis buvai
Ir tu vis klestėjai.

Ir greitai žinia
Į pasaulį pasklido -
Čia Lietuva, čia mūsų Tėvynė.
Mes esam lietuviai ir būsim!

Mindaugas PELECKIS

Ar tiki Dievu?

Paklausė manęs artimiausias žmogus
Tikiu
Atsakiau
Bet mano Dievas vaikšto laisvas po pasaulį
Ir neužsuka į bažnyčias
Nes mano Dievui nereikia žmonių
Jam reikia Žmogaus

Sniego švelnumas, nestingdantis rankų

Ir Tavo akių šviesi šiluma
Dieve kaip gera kai sielą aplanko
Kantriai laukta jaukuma
O aš norėčiau paliest Tavo veidą
Ir pasakyt jam tyliausiai žodžius
Žaibas ne tas kuris trankos
Bet tyliai apšviečia pečius

Gerokai Tu ištroškusi...

Mylėk kai myli
Nes Tu esi
Gėlė tyli

Mano sapnai apie tave...

Tai pabėgusios Kalėdos
Katino pėdos
Mėnulio atšvaitas
Dangus bet ne tas
Žemė šilta
Priliesta

Kur baigiuosi aš...

...ir prasidedi tu
valandų valandos tarp mūsų
minutės

nesuskaičiuojamos
debesų virtinės byrančios be galo
vėjo išblaškomas
lyg septyni milijardai dykumos dalelių
atrodo tiek nedaug
bet juose tilpo beveik visi tavo
žvilgsniai prisilietimai kvapai norai
ir aš nebegaliu rašyti didžiaja raide to kas vyksta todėl baigiuosi
o tu tik prasidedi
pradedi mane

Iš tikrųjų

Mes gyvenam
Tik vienas
Kito
Širdyse
Mūsų
Būtis
Susaistyta svajonių svaičiojimų svajukų
Aš myliu savo iliuzijas
Jose
Tave
Mano mūza
Fėja
Deive
Elfe

Apie šviesoforą ir vorą

Kartais jiedu susitinka, sapnams leisdami parupšnot žolės Murakamio avių ganykloj.

Yra laikas svaidytis akmenim, yra ir laikas juos rinkti (Ekleziastas).
Yra laikas subadyti savo širdį, yra ir laikas surinkti ją iš gabalėlių (aš).
Kai mirsiu, padovanosiu jam savo trapią širdį (Nežinomas donoras).
Ateisiu, bet net pati nežinau kada (Mirtis).
Tik tak tik tak (Laikas)...

Kai ilgai žiūri į bedugnę, ji ima žvelgt į tave (berods, Nietzsche).
Kai ilgai mintyse kuri Mylimąją, vieną dieną ji netikėtai atkeliauja juodabačiu žingsniu
Per raudoną smėlį
Ir sustoja prie šviesoforo žiūrėdama į tave išplėstom iš nuostabos akim.
Tik tada supranti, kad esminis gyvenimo klausimas
Ką daryti, kai išsipildo svajonė, kad netaptum dar vienu ikaru.
Atsakymas – sparnuose, lėtai tirpstančiuose.

Kai mane kažkas prisimena, tą akimirką gimsta voras.
Ir tinklai stiprėja, pasaulis jaukėja.

Septyni tiltai pasaulio centre
Jais einu į Tave
Bet tiltai rūke
Ir klaidžioju vis...

Vanda SAKALAUSKIENĖ

Išsiliejo upeliu rodos
mano tylus paprasti žodžiai -
padainuosiu dainą tau savo,
lai pasiekia širdį tavo jie.

Aš užgniaušiu savyje skausmą,
lyg išsprūdusi slapčia šauksmą,
prakalbėsiu į tave tyliai,
pasakysiu kai tave myliu.

Net pasaulio pakrašty - rasiu,
atsistosisiu prie tavęs drąsiai,
atskubėsiu, jei tik tu šauksi,
ir prabylančio tavęs lauksiu.

Aš aplaistysiu laukus sauja
ir atnešiu delnuose saulę...
Dings paskendę ilgesy dienos,
jei tu busi su manim, mielas.

Atsistojo prieš mane siena,
bėgu saulės pasitikt viena -
vėjas pasakų pilis ardo,

nežinau juk aš tavo vardo...

Ir tokia sena,
ir tokia liūdna,
parko vidury,
melodija klajoja.

Aidi čia linksma,
kleganti minia,
juoko aidą šilas atkartoja.

O, neišnyk, neišnyk tu iš tolių miglotų
atklydus melodija,
o, nepalik, nepalik tu taip greitai manęs,
šito išreikšti negali negali juk žodžiai,
žodžiai beprasemiai, jei jie nepasiekia širdies.

Ūkanų naktis,
juoda užmarštis,
tyliai slenka ten per vieškelį, tą seną,
dingę jau seniai,
praeities vaizdai,
pilko ilgesio kalėjime gyvenantys.

O jūs svajonės sparnuotos į šėlstantį vėją paleistos,
O jūs vylingi krykštavimai džiaugsmo dienu,

Štai prieš mane jau gyvenimo kito čia pranašas šlaistosi,
jo pasitikti aš į kelią nežinomą baugų einu.

Antanas SVIDERSKAS

Daina

(Kovojančiai Gruzijai)

Ten Gruzijoje, ten Gruzijoje

Gražuolių daug yra.

Ten Gruzijoje, ten Gruzijoje

Ir mano mylima.

Kai ateina tamsioji naktis,

Nerami neužmiega šalis.

Gruzijoje tada

Skamba aidi kovinga daina.

Tau matant mes kovosime.

Su ryžtu ir narsa.

Gyvybę atiduosime,

Bet Gruzija bus laisva.

Kovojanti Gruzija

Gražios kalvos, vynuogynai,

Sodai lūžta obuoliais,

Užsimojo du tironai,

Žengti Stalino keliais.

Su malūnsparniais virš Gorio,

Su desantininkais kovoj

Tenedrįsta nieks pasauly

Ginti laisvę Gruzijoje..
Kai Imperiją atkursim,

Ir vėl būsime tvirti, -

Kelią rodo du tironai

Ir jų klika išdidi.

Mes tironam duosim garo,

Kai tik demokratija atbus,

Antarktidoj su pingvinais,

Jiems surasime namus...

Mano viltis

Žalia mano šalėlė Lietuvėlė

Jau seniai laisva,

Ar mano širdėlei

Šito negana?

Vaikštau aš po pievas

Su ryto rasa,

Man pražysta gėlės

Vis nauja spalva.

Pavasario vėjelis

Kai vėjelis pūs,

Lapeliai šlamės,

Ir mano širdelė

Neramiai plazdės.

Kai saulutė švies
Ir rasa spindės,
Tavo darbščios rankos
Širdį pakylės.

Bus man gera gera,
Kai aplink laukai žydės,
Ir tavo melsvos akutės
Maloniai švytės.

Senas mano klevas

Senas mano klevas
Po langais stovėjo,
Ir atskridusi lakštutė
Man gražiai čiulbėjo.

Labai gaila buvo
Man klevą palikti,
Nes likimas lėmė
Į tremtį išvykti.

Senas mano klevas
Plačiai subujojo,
Ir mano vargelius
Lapeliais užklojo...

Jonas ŠARLAUSKAS

Pakeleivingasis

Pavargęs keleivis visą dieną ėjęs pėsčiomis nepažįstomis vietomis ir įveikęs eilinių kalnelių, pamatė apačioje telkšant rūko kamuoliu apsuptą nedidelį ežerėlį. Nusileidęs priėjo arčiau prie kranto ir, praslinkus skysto rūko uždangai, jis apstulbo išvydęs keistą nepaprasto grožio vaizdą: dešimt vandens lelijų, išsidėsčiusiu ratu, sūpavo savo didžiuliuose baltuose žieduose po taurę, sklidiną krištolinio skaidrumo vandens. Negalėdamas atitraukti akių keleivis nustebęs pajuto kaip tirpsta jo nuovargis ir visą užlieja gaivi kaip ryto rasa vėsa, ramybė ir palaima. Ir rodėsi jam, kad sklidinų taurių paviršiuje atsispindi ne tik raustelėjęs vakaro dangus, bet ir visas jo gyvenimas ir netgi visas pasaulis.

Netikėtas stebuklas

Mažą ramų provincijos miegantį miestelį gaubė tamsi rudens naktis. Visame danguje nesimatė nė menkiausios žvaigždės. Staiga aukštai virš horizonto išniro mažytis šviesos taškelis. Atrodė, kad jis atskrido iš pačių Visatos tolybių ir kaip meteoras skriejo artėdamas miestelio link. Perskrodęs juoda dangų, jis virto žėrinčiu baltos šviesos trikampiui ir, atrodo, ėmė lėtėti. Dabar jau buvo galima įžiūrėti keistą šviesos atspalvių žaismą trikampio viduryje, ir pastebėti, kad lygiakraščio apversto trikampio viršūnės remiasi į dar kažką. Objektui nusileidus dar žemiau pasimatė, kad kiekviena jo viršūnė remiasi į tris sulipusias platinos spalvos taures – dvi prie pat trikampio viršūnės, o trečia virš jų per vidurį. Visos devynios taurės buvo sklidinios nakties rasos, be garso pulsavo, kiekvienu savo alsavimu išmesdamos daugybę mikroskopinių vandens lašelių, o šie sukosi kaip rūko verpetas, ir, skaidydamos baltą šviesą raibuliavo visom vaivorykštės spalvom. Atrodė, kad trikampis gyvas ir jo paviršiumi be perstojo bėga kaip bangos visos vaivorykštės spalvos. Užkerėti neįprasto Nakties fenomeno miestelio gyventojai susirinkę centrinėje aikštėje kaip užhipnotizuoti žiūrėjo į dangų. Niekas, rodės, daugiau ten nesikeitė, tik vaivorykštiniame trikampio fone palaipsniui ėmė ryškėti sidabrinės begalybės ženklas, kuriuo kaip Miobijaus juosta judėjo žydros spalvos žvaigždė. Ji prabėgdama nušviesdavo tai pliuso ženklelį dešinėje, tai minuso – kairėje.

Taip į mažą provincijos miestelį atėjo netikėtas stebuklas.

Prislopinta dejonė

Ant juodo poliruoto stiklu padengto stalo stovėjo aštuonios aukštos taurės.
Parimusi šalia tyliai verkė jauna moteris ir aštuonios jos karčios ašaros
nukrito į taures. Taurės tyliai suskimbčiojo ir akimirkai pasirodė, kad iš jų
dugno sklinda tyli prislopinta dejonė.

Lida TAMULEVIČIENĖ

Gyvenimas - bėras arklys,

Pametęs ne vieną pasagą.

Eilėraščio posmuos braidys

Kratys karčius pasakoj.

Lakstys po spalvotus laukus,

tapens senamiesčio grindiniu.

Tai nusiminęs kinkuos,

Tai vėl akim spindinčiom.

Kaip vakar, taip šiandien ir ryt

Jo kelias tiesus ir vingiuotas.

Nė pats negalės pasakyt,

Kodėl už dyką jis duotas.

Naktį bemiegę žvelgiu

Į ūkanotą dangų

Stovintį bėrį regiu

Po savo langu.

Išblanksta su metais veidai

Vardai kažkur pasimeta dienų brūzgynuos

Blankiau nei jaunystėje žydi žiedai

Sudyla kompleksų grandinės.

Tik svajos lekia kaip seniau
Kaip jaunos stirnos laigo užsimerkę
Tik mintys, kas gi gali būt slapčiau
Nemato nieks ar linksmos jos, ar verkia.

Širdy preciziška tvarka
Sudėta viskas, stalčiuos surūšiuota
Vienam skyrelyje juodžiausia tamsa
Kitam aistra kaip ant delno paduota.

Aš pati sau nuoga, nesumeluota
Iki koktumo nuobodi, ar netikėtai nuostabi
Vaivorykštės spalvom kadais tėvų spalvota
Teisėja sau, nors kartais atlaidi.

Ironiškas eilėraštis

Paleidau žvilgsnį palakstyt
Nubėgt pro pirtį su gandru ant stogo
Visur taip žalia kiek tik akys gali užmatyt
Apsvaigus žaluma, tarsį išgėrus grogo.

Vėjelis strykt, pastrykt vis padaržėm
Pakibina smilgą, ar akmenį pliką
Laukai pasipuošę gélėm
Ir žydi visiems jos už dyką.

Pamiškėje tarp medžių ribos išnykę
Pušelės nuo dirvono moja
Sėdžiu sau tupinyke

Ir apie gyvenimo prasmę dūmoju.

Liūdnas eilėraštis

Toks liūdnas tuštėjantis kaimas
Tuščiais, numirusiais langais
Vaismedžiais iš pareigos pražydęs
Rūtų kupstais pašaliais.

Anksti ryte žolė pražilus
Gandrai atskrenda jau be pažadų
Šulinių muzika seniai nutilus
Requiem skambina vėjas elektros laidu.

Gailiai atsidūsta sienojai
Išgirgžda gyvenusių vardus
Kaip žmonės prisiminimus dėlioja
Minėdami pragyventus metus

(2008 08 09 09)

Užsakytas eilėraštis

Sukaitusi vasara laksto viena.
Liepa lieja karštymetį tvankų,
O širdis - kumelaitė jauna,
Ilgesys neivardinto ją vis dar lanko.

Iš darbų pasjansą dėlioti sunku,
Nors scenarijus aiškus, pareiga išrašytas
Ant šachmatų lentos žirgu tampu,
Kol į langą pasibeldžia rytas.

Rytui rasą pavyko išbert.
Krištoliniais lašais žodį aust.
Savyje ieškok versmės atsigert,
Leisk kitiems prie jos galvą priglaust.

Paliekam viską: vaizdus matytus ir širdin sudėtus,
žodžius išstartus ir girdėtus,
paliekame draugus ir mylimus, ir priešus,
ir grandines, kurios sukaustę laikė riešus.
Nepasiimsim nei saulėtekio, nei pinigų,
nesukurtų eilėraščių, neišpirktų klaidų.
Išeisim vienu rūbeliu
su muzika žemelės grumstų,
gyvenusių prieš mus pramintu takeliu.
Turbūt, visi vienodai esame nuobodūs.
Išeiname su viltimi kas gera čia
atrast Dievulio soduos.

Priesakas

Išbarstyt,
iškratyt pavėjui
visus skaudulius,
gulti kryžkelėj kryžiumi,

kad lietus išskalbtų,
tiestis balta drobule,
ant žolės dėti galva,
klausytis širdies,
bet negirdėti,
kelt save nuo žemės,
kaip tą pilką grumstą,
glaust prie lūpų,
tiestis link maldos.

Dalia TARAILIENĖ

Lietuvai

Sunki vasaros kaitra,
Ramina, supa ji mane.
Po obels nokstančia šaka
Pasaulio pasaka visa.

Bitelė skrendanti, marga,
Lyg Dievo apvaizdos šviesa,
Tau neša gėrį ir džiaugsmus,
Nes gintarinis jos medus.

Ir krištolinėje rasoje,
Ir vakarėjančioje vėsoje
Palaimą šventą pajunti,
Jei viską širdimi regi.

Ir nors diena darbais sunki,
O triūsdamas kiek pavargsti.

Vėl atsigauai bemačiom

Pažvelgęs tėviškės kerčion...
Kampeli mielas ir brangus,

Tesaugoja tave dangus.

O tu priglauski mus visus

Į dūmais kvepiančius namus.

O tu apglėbk jaukia šviesa,

Kaip motina, šilta skara,

Kad aš ir tu, ir mūs vaikai

Žinotų, kad visus laikai.

Po savo tėviškės sparnu,

Po Lietuvos pilku dangum.

Ir būsi čia tu amžinai,

Nes taip prisakė milžinai.

Ir nors sunki kaitra dienos,

Bet aš tavęs visur ilgiuos.

Ilgiuos, myliu, karštai tikiu,

Kad tave vieną teturiu.

Šv. Onos atlaidai

Darda ratai keliu iš daugybės šalių,

Sujudo, sukruoto iš visų pašalių.

Subruzdo miestelis, suskambo varpai.

Ar žinai, vaikeli, kas Onos atlaidai?

Tą rytą bažnyčion suplūsta šimtai

Važiuoti ir pėsti, kaip jau matai.

Ir giminės renkas, ir burias draugai.

Ne šiaip sau diena – tai Onos atlaidai!
O kvapas meduolių, saldainių kalnai,

Barškučiai, blizgučiai, rožančių pundai.

Šventoriuje renkas išpuošti vaikai.

Procesijai rengias – Onos atlaidai!

Gėlyčių krepšeliai, vėliavų kaspiniai.

Iš jaudulio virpa sukaitę veidai.

Baltutės suknelės, žvakių atšvaitai.

Choristai rikiuojas. Onos atlaidai!

Įžengsi bažnyčion – kaip rojun eini

Žaliųjų girliandų esi apsuptyj.

Ir šnabždesį tylų visur tik girdi.

Pradžios visi laukia. Jau šventė arti.

Suskamba varpelis. Nuaidi balsai.

Mišias šias aukoja keli kunigai.

Berniukai su kamžom (mažieji tarnai),

Širdis dangun kyla. Tai bent atlaidai!

Ir giesmės ir maldos, ir dar smilkalai

To niekur nejausi, jei čia nebuvai

Kasdienes bėdas nusimetę antai,

Laimingi visi, nes – Onos atlaidai!

O baigėsi mišios, išgriuvo minia.

Šventoriuje juokas, visi jau drauge.

Kas eina paunksmėn, kas skuba namo.

Dabar bus linksmybės. Net juda akmuo...

Ir taip iki ryto, kol aušta aušra.

Visa giminėlė ir, aišku, Ona.

Tėvynės rytas

Kiek skausmo sukaupe mana širdis,
Kol perėjo raudono smurto jūra,
Kol vėl nuslinko kruvina naktis,
Į prakeiksmiais užlieta liūna.

Mankurtiški, girti sribai,
Dar naktimis sapne vaidenas.
Bet vis dažniau matau rytais,
Kaip saulė į Tėvynę kelias.

O Lietuva, mana šalie,
Kaip sugražint Tau šita skola,
Kuriam per šimtmečius lengvai,
Tavo silpni vaikai sukrovė?

Ar mes suvoksim kada nors,
Kokia laisvos Tėvynės kaina?
Ar mes išmoksim iš ko nors
Dainuot vilties ir meilės dainą?

Tu rodei mums visiems visiems,
Tik didelį atsidavimą.

Iš savo mylinčios širdies
Spinduliavai pasišventimą:
Auginti duoną ir vaikus,
Mokyti melstis ir dirbuotis,
Mylėt savus žalius laukus
Ir Lietuvos nebeišduoti...

Ar rasime savyj jėgų
Pakilt iš naujo ir aukotis,
Dėl Tėviškės ir dėl vaikų,
Dėl ateities į kovą stoti?

Vaidotas VAIČAITIS

„Kas mes esame?“

Myliu Lietuva savo vaizduose,
Myliu Lietuva prieškariniu laiku.
Lietuva - tai ne vien nominalas.
Lietuva - tai realybė, tai žmogus,
Tai dvasia ir kalba.
Noriu grįžt į tą nežinomą Lietuvą,
Bėgti kloniais, įkvėpt josios oro skaidraus.
Noriu grįžti į tą nežinomą kaimą,
Atsigerti pieno rūgštaus.
Ak, kodėl šiandienos Vakarai
Nebemyli tautos, man taip savos?
Šiandien nežinau, kas esu,
Ar žmogus su tauta, ar be jos?
Šiame laikmečio laive

Esu aš kapitonas Nemo.

Kodėl gimiau dabar?
Kodėl išvis gimiau?

Jei aš gimiau, tai kas gi aš?

Jeigu būti negaliu aš be Tavęs,

Tai kas gi Tu?

Šie klausimai drasko mane.

Į juos norisi man atsakyti.

Jei galėčiau prie jų priartėti,

Gal tapčiau tada aš žmogus...

Laisvadienis lapkritį prie Vilniaus Katedros

Pro langą kyla mėlynas dangus,

Medžiai tyliai laiko jau parudavusius lapus,

Saulėj ryškiai baltuoja Katedra,

Elena drąsiai laiko aukštai iškėlusį nuo besileidžiančios

Saulės auksu tviskantį kryžių,

O už palinkusio Kazimiero raudonuoja Gedimino bokštas

Tarsi užbaigdamas rudens spalvų mozaiką...

Tyliai groja muzika, puodelyje garuoja kava,

Niekas niekur neskuba, mergaitė renka kaštonus,

O laikas tarsi sustojęs...

Jaučiu, kaip ir mano širdis kyla aukštyn...

Ar atpažįsta Dievo meilę geltono klevo gėlyje?

Dvi rankos eina susikibusios,

Šypsenos veiduose,

Algirdas VASERIS

Mums teko pokario jaunystė:
Daugiau dainų nei valgio...
Dar karas po karo,
Ir visai ne tuščioji dvasios eiga.

Kasdien privalėjome iš atėjūnų
Nors žiedlapį marga
Atsikovoti:
Savinios jaunystę, protėvių žemę,
Net svajonių debesį
Neokupuojama...

Atrodo, turėjome visai uždusti
Šitaip priešingybių apsėstame pasaulyje.
Negi ne,
Paniekinto laiko tragizme?
Liaukis pagaliau tvinkčiojęs,
Argi beverta
Mano tat metuose?
Supranti turbūt, kad žmoguje
Esama daugiau negu žmogus,
Ir nužydėjęs grožis skaudus
Jau nebe grožis -
Buvus pilnatvė tiktai,
Tegu ir karti...

Optimistai

Vajetau, vajetau, vajetau,
Koks pasikeitimas ūmus.

Kvėpuosim dabar

Krūtine pilna žalumos.
Ką begirtum, ką bebartum,

Prasidėjo pagaliau - sproginėja!

Visai ne karas -

Prasidėjo pavasaris.

Sveikas, kankorėži, sveikas

Ir tu, iš kiaušinio

Dar neišskilęs

Būsimas paukštuk.

Žiemos vėjus

Kas atstovėjo,

Pavasaris tam

Tikrai ne pamotė juk.

Šitaip skelbės miške

Visa, kas kruta jame

Ir kas per amžius veisias,

Nes buvo pamiršę visai

Negandas būtas,

Ypač nuomari tą,

Kai kiekvieno buveinėj

Apledėja langai aklinai.

Rūpintojėlio žvilgsniu

Čia rūkas svajoklis šliaužioja slėniuose,

Upokšniai atkaklūs į molį griaužiasi,

Saugu čia bus, kai nuo pasaulio slėpsimės,

Veidai čia pasilabinus lyg pasakoj gražūs.

Tarsi mandala, trapiąja savo laikinybe

Žavi esi, kiekvienas mato...

Net pustoniai jausmingai gnybteli,

Sugrojus slapčiausią tavo natą,

Saulėlydžiui tylutėliai tolstant,

Kur man reikės, o gimtine, dėtis

Su niekad nemažtančiais norais?

Tėviške, tu nepakartojama, ką ir kalbėti!..

Čia kaip niekur gyva laukų jausmė

Lietaus išvelėtu keliu atvingiuoja.

Pagautas aš jau dainos jaunimėlio...

Dangaus spalva bandysiu saikingai

Žydėti rugiuose.

Su pačiu savimi susipykus

Gimtine! Tu visuos mano takuos

Dyguldagiais sužėlei aštriais

Tapau sopulių maišeliu, visų žvirblių nučirkštu.

Atgalia ranka per akis karščiuojančias perbraukęs,

Pasaulin margan iškeliauju.

Manot nerasiu geriau?

Pajutusios tai,

Ant motinos kapo rūtos nuvyto...

Viršum akmenų samanotos kantrybės išaugus,

Karelija, pilka danguje ir vandenuos,
Liūdnai mane sutinki

Keružiais savo berželiais. Nejau atodūsi

Bežodį pajusti spėjai: kokioj vis dėl to

Vietoje geroje ta mūsų Lietuvėlė..

Prie motinos kapo ataugėlę naują

Rožė išleido...

Kaukazo kalnai svaiginantys

Išdidūs, šiurpulingai šalti,

Grožybėje savo nebylioj suakmenėjote.

Dvylika jau mėnesių kalbinu jus

Delnų pūslėmis, širdimi išperštėjusia,

Bet nieko o nieko man nepasakote.

Taip ir liksime visai svetimi?

Kas klajūnui tuomet iš to jūsų gražumo?

Gimtinės alksnyne,

Koksai tu iškalbingas, koks saugus:

Léktuvai riaumodami puolė,

Slėpei mane ir, vaikišku verksmu išgąsdinęs,

Pabaisas nuvijai sparnuotas.

Kaip buvo gera!..

Išpuvęs, skruzdėlėtas epušrote prie laidario,

Snūdžiom akelėm žvelgi

Į veidrodinę tvenkinio gelmę

Tais vasaros perpiečiais, kai šitokia

Kaitra alsinanti...

Pasiskųst negali, nei nurimti:
Taip virva kadarėliai visi,

Nenorint plakas delniukais vienas į kita,

Šniokštaudami lapijos simfonija

Džiaugsmui mano -

Iš klajonių pirmąkart sugrižusiam.

Laiminga diena - akmenėli baltas,

Kaip vyšnios sodely prisirpo, kaip skinamos prašosi,

Ir šešėliuoja ant pakūgės šieno,

Kvapniai taip išdžiūvusio,

Kur ilsis pirma mano meilė,

Įdegusia savo ranka, lyg žąsies sparnu,

Taip patikliai mane apkabinusi.

Dar jazminas, dar krūmas alyvų...

Obelis kiekviena. Ir upelė,

Tokia jau išsekus, tokia bristina,

Bet kokiais atminimais dar dvelkia gyvais!.

Tad kaip besuprasti, kad Cėjaus tarpeklis -

Kaukazo žemčiūgas -

Toksai nebylus man

- Ak, vaike-klajūne, koks tu neprotingas, -

Edelveiso akis marga sukuždėjo, -

Tavo motina takais ne šitais juk vaikščiojo,

Ir ne šituos vaizdus tu įtraukei su pienu

Iš krūties spenelio rausvo...

Kaip viskas paprasta...

Ak, lamaži tu, lamaži:

Patekom iš namų, patekom slydus puolus.

Dar laimė, kad

Sugrižau visam likusiam laikui.

Prie motinos kapo rožė pražydo...

Jurgis VERŠAUSKAS

Mergaitė lanksti kaip katė

Tu pievoje galėjai užsimerkti akim...

Aš tavo lūpose regėjau tavo sielą.

Drugelis margaspalvis papuošė krūtinę tavo...

O tu gulėjai ir šypseną tavo

Kerėjo mano sielą...

Dainuoti, šokti veržėsi mana širdis...

Tu nepamiršk manęs.

Mano akių ir šypsenos manos...

Aš nieko nesakiau...

Tylėjau ir iš palaimos alpulio svaigau.

Lanksti tu, kaip katė...

Švelni, miela ir mylima buvai...

Bet likto tiktai žodžiai.

Aš vienišas beržas, ... vienišas beržas.

Širdis

Dainuok širdie gyvenimą...

Apie mokyklą ir draugus...

Dainuok širdie gyvenimą...

Apie kančias ir nuostabias dienas.

Kaip sutalpinti širdie tavyje

Savo skausmą, neapykantą ir kerštą?

Kaip sutalpinti širdie tavyje

Gailestį ir pilną alpulio gyvenimą?

Dainuok širdies apie leliją baltąją...

Apie auksu žėrinčias žvaigždes...

Apie nakties mėnesieną tokią mielą...

Dainuok širdie.

Tik nepamiršk širdie dienų tu..,

Kai džiaugėsi ir linksminosi chebra...

Kai šalia į tavo trapų petį

Atsirėmė Ažuolu pavirtęs draugas.

Žodis

Kaip surasti tą stebuklingą žodį,

Kuris pasiektų širdį, protą, sielą

Atgaivintų?..

Dainavo vyrai kažkada:
Per iškirstą langą kiaurai nugarmėt,
Užsimušt.
Bet žodis... vertėsi kūliu per Dangų...

Kur tas žodis?
Staiga atsigrėžiu į ryto langą
Paskendusį rūke...
Ir horizonto nematyti.
Ir saulės dar nėra...

Žodis:
Staiga prisiminiau aš Paulių...
Aš vienišas beržas...
Klajojantis paukštis aš...
Aš vienišas, vienišas aš, kaip beržas tas...

Danutė Ona ŽILINĖ

Iš ciklo „Pedagoginiai krislai“

Kuo pamaitinsim vaiko sielą

Gal per menkai maitinam vaiko sielą?
Gal vadovėliai per stori, per orūs ir neprakalbina vaikų?
Gal išminties nemoko? Nesušildo?
Leidėjai leidžia juos, vis leidžia... Kalnais.

Gal mes per daug išdidūs ir šalti prie stalo stovime ir beriam savo tiesą?

O jų tiesa gyvena vieniša, neišgirsta, pažeminta, maža?

Tad vienasyk ir man, ir tau

pastoti kelią gali paauglys,

kurio nei aš, nei tu, nei jis, nei ji

nepavaišinom sielos atgaiva,

negirdėme šaltinio vandeniui, deja.

Suspardyt gali

stotelėje - vidur baltos dienos,

jei jam reikės aukos.

Sustokime.

Toliau nėra kur eiti.

Tamsa. Duobė. Dar šaltis.

Susėskime ratu ir daug šnekėkim ne apie tai, kokie jie baisūs,

bet kokie alkani, kuo pamaitinsim juos ir gelbėsime.

Toliau nėra kur eiti pavieniui šaltiems, oficialiems.

TAMSA.

Kalbinu likimą

Aš kalbinu likimą ir klausiu paslapties,

O jis vis neišduoda.

Ieškok pati.

Ieškok, ieškok, ieškok.

Ir ieškau - klupdama, kalbėdama su likimu

Kaip lygus su lygiu.

Dėkodama visiems,

Praskleidusiems po mažą paslapties langelį

Į manąjį būties ir nebūties pasaulį.

Vaiko prašymas

Aš tarsi mažas rugio daigas lėtai lėtai kaupiu savas jėgas.

Argi kas matė greitai besistiebiančių daigelį?

Lyg žirgą, šokantį per kliūtis?

Kad stiebas būtų tvirtas, pirmiausia reikia įsiskverbt šaknim,

siurbt saulę, orą, vandenį ir druską.

Lėtokai auga augalai – tokia jau augalijoje tvarka.

Tame pasauly tvyro tyluma, susikaupimas ir ramybė.

Jei greitinsiu, stiebelis gali linkti, o vėjui pučiant net nulūžti gali.

Neskubinkite augti. Leiskit džiaugtis.

Lakstyti, suptis, žaisti, juoktis ir dainuot.

Pasaulis toks skubus, šuoliuojantis lyg žirgas.

Bijau jame pražūti.

Žinau, jūs laukiat mano žiedo, grūdo.

Tad vardan jų neskubinkite augti.

Kelionė į save

Mokykloje mes skaitome Homero „Odisėją“.

Paskui kaip Odisėjas mes ieškom kelio į Itakę, į savus namus, save.

Tada ir susimąstome: Kaip plaukia mano laivas?

Kokius aš žmones sutikau?

Ką nuveikiau, kad juos sutikčiau?

Už ką esu aš jiems dėkingas?

Kokių išbandymų patyriau?

Kaip jie atrodo man šiandieną?

O ką turėčiau dar nuveikti?

Pilnėjanti apmąstymų taurė mus veda dieviškumo link.

Einu, kaip moku. Beje, ne itin sparčiai - lietuviškasis atsargumas stabdo.

Ir tėvo, vidurio politikos gerbėjo, genai.

Bet vienas kitas žingsnis žengtas. Kas toliau? Matysim.

O laivas plaukia.

Kad tiktai Poseidonas vėjų nepaleistų, o šie itūžę laivo neapverstų.

Ramybė

Trečiojo tūkstantmečio pradžioje aš gyvenu mažoje šalyje, kurioje daug šurmulio sukelia rinkimai į Seimą, Vyriausybės sudarymas, tos Vyriausybės kritika, Europos fondų skirstymas, KGB šmėkla. Ir galop - krizė. Ką aš renkuosi? Mažame Vilniaus lopinėlyje, Pilaitės pamiškėj, šalia Salotės, tvyro ramybė, kurios ilgai ilgai ieškojau, kol prisijaukinau. Kas vakarą gražiai palydžiu nugalėtoją dieną, ieškau, ką gero padarė mano artimieji ir valdžios vyrai. Įsivaizduoju jų veidus, akis, balsą. Ir kalbinu. Nepriekaištauju, nepykstu, neniekinu. Tiktai siunčiu šiltus žodžius, kurie tuomet ateina. Kad naktį susitiktų šviesiausi mūsų pradai ir susivienytų. Ir rytą medžiuose vis mažta juodų, plačiasparnių paukščių, dengiančių saulę. Vis dažniau į balkoną atskrenda žviriti zylutė, kažin ką paslaptinai tylinti.

PILAITĖS BIČIULIŲ KŪRYBA

Antanas Vilius RAUPELIS

Aš su tavim

Tą rytą

šarma baltuoju nuometu

medžius apsiautus,

lyg pasakon vaikystės

tiltais vedė.

Širdis,
palaimos žavesį
pajautus,
dėkojo Tau už stebuklingą
šerkšno naktį...

Džiaugsmu
ramybėje sustingę šakos
spindi,
nušviestos rytmečio žarų
spektru.

Plasnoja
lyg plaštakė tyliai snaudęs
jausmas
ir aš su juo
It su Tavim einu...

Buivydiškių senjorams

Garbusis Mokytojau, Mielasis mano kolega
Ar pastebi, kad mūsų dienos net šuoliais nubėga...
Didžią patirtį igijęs gal jau dabar žinai,
Ar čia laikas taip skrieja, ar tam laike mes skubame labai?

Tai buvo ir yra nelemta mūsų būties dilema,
Kurios dar neišsprendė nei viena ankstesnė karta...
Gal todėl dažnai neapskaičiavę savųjų jėgų

Paliekame kitiems dar daug nepabaigtų darbų...

Visus išskubėjusius ton tylion nebūtin
Iš kurios dar nesugrižo niekas dabartin.
Pagerbkime Juos, - mūsų šviesulius kilnius,
Nes jiems pagarbos per daug niekadės nebus...

Nebestovėsime ir mes jau prie katedros mielos
Ir nebeskaitysime geriausios savo paskaitos,
Kurios taip ir nespėjome per metų metus,
Nes visad galvojome, kad marios laiko dar bus...

O dabar auditorijoje jau veidai kiti
Ir paskaitas skaito lektoriai jauni,
Tačiau čia mane traukia diena iš dienos
Niekada negaliu pamiršti mokyklos savos.

Gal todėl, kad mokykla man buvo namais,
Kad džiaugsmu ir rūpesčiais dalinaus su visais,
Aš visus čia mylėjau ir dabar myliu
Ir todėl didį džiaugsmą širdy vis turiu...

Gimtinė

Aš čia gimiau
Ir čia užaugau.

Čia prie vaikystės priglundu,
Ant mamos kelių prabundu

Ar tėtės šiurkščiuose delnuos
Laimingas ir saugus jaučiuos...

Jaunystę savo vėl matau,
Su tėčiu pradalgius varau,
Svaigių lakštingalų klausau...
Ar vasaros trumpoj nakty
Iš gegužinės ją lydi...

Tai vaizdai mano praeities,
Tačiau visi jie iš širdies...

Pavasaris

Aš myliu pavasari,
Ne tik per pavasari...
Man ir rudenį, ir žiemą
Prisiminti labai miela
Saulėj atgijusius šlaitus,
Melsvus žibučių patalus,
Vieversį virš lauko galo,
Pempės klyksmą palei bala,
Šilto vėjo gaivų gūsi,
Nuo kurio apsvaigęs būsi...
Aš dar myliu ir panelę,
Tarsi pavasario saulelę,
Nes ir rudenį, ir žiemą
Visos mintys apie ją viena...
Tik ji šildo mano sielą,

Tik ji duoda laimės dieną,
O gal tik valandą, minutę,
Bet man gera su ja būti...
Savo svajonių beribiuos keliuos,
Su ja gulu aš ir keliuos..

Tyluma

Pasiklausykime gimtinės tylumos.
Užtikš lašelis ramumos,
Siela pajausim - taip smagu,
Lyg po adventinių mišių.

Pasiklausykime gimtinės tylumos.
Vaikystė basakojė gal vėl pamos,
Prisiminimais ji širdį nuramins
Ir Motinos geras akis primins...

Pasiklausykime gimtinės tylumos
Gal dar išvysime Tėvelį prie obels senos
Ir nusilenksim jam dabar, ko neatlikom kitados,
Už tą jo meilę, kuri mus šildo visados...

Pasiklausykime gimtinės tylumos
Užtikš lašelis ramumos,
Kurios, kaip duonos krosny iškeptos,
Mama, atrodo, dar dalina nuolatos...

Svajonių Džokonda

Susikūriau aš Tave,
Mieloji,
Savo vizijose,
It Leonardas Da Vinči
„Moną Liza“
Savo drobėse,
Nes norėjau patirti
Prisiminimų žavesį,
Ilgesio jausmą,
Sapnų iliuziją,
Artumo džiaugsmą...

Susikūriau aš Tave,
Brangioji,
Tarsi trapią mozaiką,
Iš trumpiausių akimirku,
Brangesnių už visą laiką,
Užburtas Tavo moteriško
Paslaptingumo,
Priblokštas kerinčio žavumo,
Nustebintas sielos taurumo...

Aš susikūriau Tave
Ir įsirėminau širdyje
Čia pasiliksi visada...
Nes Tu esi tarsi daina -
Ilgesinga ir sava,
Žavinti ir paprasta,
Nuoširdi ir taip miela,
Tarytum gėlėta

Motinos skara...

Todėl tikiu,

Jog liksi visada

Mano „Liza ...

Mano parapija

Alanta,

Miela Alanta,

Tu ant kalvos pakelta,

Virintoj išprausta,

Visuomet išvaizdi...

Gimtos parapijos širdis esi...

Sugrižt čia tebekviečia mus visus,

Gyvenimo audrų išblaškytus,

Į dangų paremta,

Visuomet taip sava,

Didinga tarsi katedra

Švento Jokūbo bažnyčia,

Kalnelyje aukštam

Brangūs bočių kapai,

Kuriuose visą praeitį...

Ir ateitį matai...

Alanta,

Tarsi gėlėta Motinos skara,

Dar nuo vaikystės dienų,

Mano širdy visada...

Ir pasiliks,
Vis meilės apgaubta,

Nes mūsų čia -

Pradžia.

Ir pabaiga...

Neringa VAITKEVIČIŪTĖ

Su meile Sūduvai

Sūduva - kiek amžių

tu ant slenksčio duoną suvyniotą gyvą išlaikei?

Sūduva - kiek upių

giriomis vingiavo Šešuvos krantais?

Sūduva - praamžių

Siela grįžtant pasitiks

Du gandrai prie kelio

Kol sugrįši liks

Sūduva - prabočių Saulės išmintis

Sodžiuose prie kelio šilumėlė sklis

Sūduva - bekraštė tu darnos šalis

Tavo taurios dvasios neišeiks mirtis

Sūduva - tu lašas mano praeities

Daugel daugel metų man į priekį švies

Sūduva - lietuvių tautos paslaptis

Sakė man Dievulis - čia žvaigždė nukris

Čia nušvito rytas

Gimė giminė

Nauja nematyta aisčių padermė

Begalybės skonis

Ašara džiaugsme
Negi pagaliau jau

Atradau save?

Ir aš buvau ten - senolių žemėje

Kaip motina sava

Žydrom akim

Neramus buvo laikas

Lenkė savo galvą

Vainikėlį dėjo

Savo sielos stygom

Dainą uždainavo

Tautos dvasią žilą

Iš sapnužio kelia

Iš bangų atgimsta

Keliasi ir tiesias

Daug seselių, brolių

Jie vainikais puošias

Sudėtais iš saulės

Iš dangaus skaistybės

Žemę motinėle

Vėl į saulę kelia

Į aukštybes širdis

begalybėn žvilgsnius

Tai tautos atgimstant
puošias lino rūbais

Ant kalnelio šoka
Rankos pinas, audžia
Sutartinėm slėniai
Ir sodybos gaudžia

Tavo siela šoka
Džiaugiasi be galo
Su tavim ir dainius
Amžiais kur dainavo

Tavo delne žiedas
Pasodink į žemę
Teatgyja ainių
Dvasia -
Ir Čia - amžinai gyvena!

Ten miško fėjos audė juostas
ir mylinčias širdis apsupo,
apjuosė į spindinčias baltąsias rožes,
skaistybės žiedus amžinuosius,
apkaišė ažuolo lapeliais
ir smilgomis rudens auksinėm
Ir tyliai glostė švelniom rankom
Vaikelių galveles mažųjų
Ir didelių vaikelių - brolelių ir seselių

O akmenužis Simas ramybėje paskendęs

Mašliai giesmelių klausė

Atvėręs gelmę žilą

Žvaigždelės krito krito

Saulelė leidos leidos

Į jo širdelę tyra

Ir amžinai paliko

Palaiminti šviesieji

Basieji paprastieji

Tyrieji atvirieji

Šiltieji mylintieji

Palaiminti kelužiai

Juose maldas šventąsias

Jiems kužda akmenužiai

Prabudę budintieji

O Rasos krito krito

Iš meilės kas sukurta

Iš paukštės giedančios

Tegul šventoj giružėj

Ilgai dar tebeskamba

Ir ažuolų senolių

Karūnose tespindi

Iš amžių glūdumos

pašnibždom

puse lūpų
akmuo prabilo
vedų kalbą tarė
Širdis atgimusi suspurda
Tai aš, tai aš
tai mano balsas amžinybėje vibruoja
Skaidrumas - krištolinė jūra
Ir meilės žiedas - žydinti baltoji rožė
Aukšniais bokštais iš gelmės
Jau kyla Saulės miestas
Atras kiekvienas jo vartus
Tyrumo savo kviestas
Ir skambina varpais
Aukštieji saulės bokštai
Dvasia pabudusi kuždės
Spindės kaip saulės pluoštai
Tai aš tai aš
Matau akis gelmėj
Banguojančioj kaip okeanas
Vedrusų bunda padermė
Jos deimantas kristalas

Kas ten šneka palei taką?
Kas tylioj nakty nemiega?
Mažos fėjos po žolynais
Po žaliaisiais papartynais
Nutarė šianakt išmesti burtus.
Fėja iš paparčio žiedo
Ažuolą tris kart papurtė
Ir nukrito burtų burtai -

Tūkstančiai rasos lašų.

Ir sumanė pienės fėja

Tiesti juosta kaip Austėja

Ir sutvuliavo šičia

medaus upė nematyta.

O mažoji Pakalnutė

Fėja su šimtais skambučių

Metė skambantį varpelį

Ir visa erdvė dainuot pradėjo

Sukosi bangavo kilo

Džiaugsmą barstė viršum šilo

Kvietė aikštį nuostabumu

Tuo žaviu netikėtumu

Krištolo garsais, gaivumu,

Tų spalvų miriadais, klodais

Samanų išpuoštais plotais...

Visa tai vingiavo sukos

Ir sapnų pūkais pavirto

Pusnėmis namuosna virto

Kur miegojo gražūs žmonės

Tyliai pildės jų svajonės...

Gyveno kažkados beribis Laikas

Ir Visata beribė - jo pora

Laike erdvėj mes pasiklydę

Toliau vėl sekam pasakaitę šia:

Rymojo obelis sena už miesto

Nežinoma nežinomam sode

Seniai užžėlė takas vedantis lig ją

Tiktai apuokas ją kas naktį lankė.

Nieks jau neatmena, negali pasakyt

Kiek obeliai šiai metų lenkės

Kiek krito šerkšnas ant šakų

Kiek kartų žiedų rūbas keitės

Jau daugel krito obuolių

Dundėjo nuo kritimo žemė

Jei ausį prie žemelės tu priglaustum

Ne šiame laike ir ne šioje erdvėj

Išgirst galėtumei tą dukslų garsą...

Širdis prityla... kvapą kas užgniaužia...

Girdėti žingsniai tolumoj ne laiko ne erdvės

Tai žilagalvė motinėlė ir tėvužis

Atėję parymot prie pasodintos obelies.

Praamžė motinėlė balta prijuostėle

Rankelės baltos, mėlynos akelės kaip linai,

Praamžis tėvužėlis balta sermėgėle

Žilabarzdėlis, akelės kaip rasa

Jų širdužėlės dailiai susipynę

Ir susipynus šypsena

Jų sielų audeklėly

Didžiulė Meilė įpinta

Ir šviečia akys, šviečia širdys, rankos

Beliečiant obelėlę tą,

Kuri juos įrašys į amžinybę
Beribę ir belaikę erdvę šia

Ir tarsi aidas tarp devynių marių
Kankleliams pritariant atplauks daina:
- Auk ir žydėki Obelėle,
Papuošta švies Žemelė - Planeta

Ir mes abu tai amžinai žydėsime
Kvėpės mūsų meilė pavasario žieduos
Ir amžinai gyvi mes būsim
Kaip gaivuma rudeniniuos obuolius...

Kur surašyta amžių išmintis?
Kada gyvena milžinai?
Ar jau seniai? Ar jau seniai?
Tie svarbūs klausimai pažyra
Tad vėl į pasakos luotelį aš keliuos.

Atsukę laikrodžio rodyklę
Ir atsisukę į rytus
Ir seną Ažuolą išvydę
Nuščiūvame - gal čia praamžių išmintis?

Kaitri liepsna širdelę vilgo
Užmerkiu ramumai akis
Ir per beamžę erdvę atkeliauja
Senolis Lietuvos žynys

Šermukšnio lazda įsikibęs

Tvirtai jis žengia kaip karys
Jo žvilgsnis perveria visas erdves

Jo išmintį pridengia paslaptis

Pasukęs ažuolyno link

Nusilenkia ir kyla vėl

Ištiesia ranką - žalias tiltas

Per ežerą smaragdinį nusidriekia tenai

To ežero gelmėj kaip sidabrinis pinigas

Žuvis suspurda, šokteli ji virš vandens

Purslai smaragdiniai ištykšta

Vaivorykštės spalvom sužėri pats seniausias Ažuolas...

Ramybė glosto mūs Senolio veidą

Jis šypsos i- gal tu žinai tik kam?

Į dangų žiūri, rankas pakėlęs glosto

Be laiko be erdvės Kažką

Senolis šypsos, o akies kampely

Rasos lašelis - ašara šviesi karšta

Pražyla dar balčiau šviesiau

Senolio mūs barzda

Pridėjo ranką prie širdies

Ir rožės žiedą tiesia

Tai sužėrės ir suvirpės

Vaivorykštėm Kažkas nušviestas...

Deivė Versmyna

Kažkadaise gyveno deivė Versmyna – graži spalvų karalienė, skambumo ir tyrumo saugotoja. Jos plaukai – tai spalvotos upės, jos akys – mėlynai žali ežerai, jos lūpos ir šypsena – tai putojančios Baltijos bangos, o jos širdis – tai krištolo šaltinis. O rankos – tai kvepiantys rasa žiedai, pečiai – nuo kalnų besiritantys ir krentantys žemyn kriokliai, jos kojos – tai rasoti Žemės takai, o siela – tai švelnumo rūkas.

Kadaise visi pažinojo jos karalijos paslaptinius stebuklus. Pats nuostabiausias iš jų – skambantys Žemės šaltiniai. Giliai giliai po žeme teka versmės, kurių spalvos nuostabaus tyro grožio, žaižaruoja kiekviena savo vaivorykštės spalva ir kiekviena turi savo saldumą, kiekviena turi savo melodiją, kiekviena neša savo šviesą ir palaiminimą Žemei. Tos srovės teka ir persipina jų keliai, susitinka ir išsiskiria, sruvena Žemės kūnu ir delnais tarsi gyvybės kraujas. Tokio gaivumo tos versmės, kad vien apie jas pagalvojęs, jauti miško versmės gaivumą ir gėlą iš jos išgerto vandens.

...Kai lyja lietus, mažučiai nykštukėliai išdėlioja, išslapsto tarp žolių, krūmynuose ir papartynuose, lapynuose ir akmenynuose mažučius dubenėlius. Maži lietaus lašeliai krinta į juos ir aidi tarytum varpeliai, ir skamba, ir tyvuliuoja erdvėje, prisodrina visą gyvąją Žemės rūbą. O tada nykštukėliai mažomis savo rankelėmis neša dubenėlius ir pila lietu į slaptus duburėlius žemėje ir iš jų vanduo teka mažyčiais takeliais, urveliais, tunelėliais į Žemės gelmę, kol susijungia su spalvų srovėmis.

...Kai kada tos versmės susitinka ir susilieja į plačias požemines upes, susijungia jų skambėjimas į vientisą palaimingą simfoniją ir tada ateina dienos, kai būna ryškiausi, spalvingiausi ir lengviausi žmonių sapnai, kuomet pildosi šviesios svajonės. Tuomet ir Žemė įgauna vienodą ritmą, sukasi Visatos erdvėje dainuodama, grodama ir žaisdama tarsi mažas vaikas. O gėlės pražysta spalvingiausiais, kvapniausiais žiedais ir linguoja kartu.

...O kai kada tos versmės pakyla iš Žemės ir susijungia padangėje žėrinčiomis Vaivos juostomis.

...Tokios nuostabios tos spalvotosios versmės.

Bet yra Žemės gelmėse ir Tyroji versmė, kuri yra ypatingo skaidrumo – lyg kalnų krištolas. Ji yra taip giliai, kad žmogaus mintis nepajėgia net prisiartinti prie jos. Toks Dievo priesakas – Tyroji versmė, kuri yra deivės Versmynos širdis, amžinai yra skaistumo žvaigždė. Prie jos prisiliečia tik tyros širdys ir pačios tampa amžinai krištolinio skaistumo. Tyroji versmė niekada nesusitinka su spalvotomis srovėmis, nes ji saugo pirmąją Šviesą ir ji yra visaapimanti Tyla.

...Deivė Versmyna žiemą užsimerkia ir žiūri į savo širdį, o pavasarį, kai nutirpsta ledas, vėl atsiveria jos mėlynai žydros akys – ežerai, ir tada žiūri pilna meilės į kiekvieną iš mūsų, į medžius, paukščius, gėles, vėją, kalnus, žvaigždes, dangų. Išminties akimis ji viską atleidžia ir viską laimina.

Li-147 Lietuva! Tavo vardas mano širdy! : Vilniaus
Pilaitės rajono gyventojų ir jų bičiulių kūryba : Pilaitės
„Poezijos pavasaris'2009“ skiriamas Lietuvos vardo
tūkstantmečiui / sudarė Angelė Šarlauskienė. - Vilnius:
Pilaitės bendruomenė, 2009. - 128 p.
Kn. taip pat: Pratarė / Angelė Šarlauskienė, p.3-11
ISBN 978-609-95075-0-7

Vilniaus Pilaitės rajono gyventojų ir jų bičiulių eilės,
miniatiūros, esė lietuvių, rusų kalbomis.

UDK 888.2-1(082)

LIETUVA! TAVO VARDAS MANO ŠIRDY!

Sudarė Angelė Šarlauskienė

Viršelyje tautodailininkų Vidos Pečiulytės ir Karolinos

Biekšaitės-Jezerskos kūriniai

Išleido VO „PILAITĖS BENDRUOMENĖ“,

I. Kanto al.15-19, 06202 Vilnius

Užsakymas 20090428. Spausdino UAB „Spaudos Praktika“,

Chemijos g.29, 51333 Kaunas.